

A földkerekség összes lakói,
a földnek lakosai,
ha fölemelkedik a zászló a
hegyeken, lássátok meg,
és ha felharsan a kürt,
halljátok meg!

Iz 18,3

Új Ember

KATOLIKUS HETILAP

ferenc
300

LXXXII. évf. 34. (4068.)
2026. augusztus 23.
Ára 475 Ft

Fotó: Lambert Attila

Segítségnyújtás a bizalom vértjével

A Magyar Máltai Szeretetszolgálat nemzetközi szerepvállalásáról

12–14. oldal

A Katolikus Karitászi akciója az
iskolakezdést segíti

4–5. oldal

Papszentelés és újmise Tihanyban

8–9. oldal

Nagyboldogasszony-főbúcsú
Szentkúton

16–19. oldal

A liturgikus év az üdvösség művét teszi jelenvalóvá

Augusztus 12-én, szerdán az általános kihallgatást a Szent Péter-bazilikában tartották, ahol a Szentatya az Olaszországból és a világ minden tájáról érkezett hívőkkel és zárandokcsoportokkal találkozott. Folytatta a II. Vatikáni Zsinat dokumentumairól szóló katekézissorozatát. Mai beszédének témája: **A Sacrosanctum Concilium konstitúció. A liturgikus év** (az elhangzott olvasmány: Jel 1,5–8).

Katekézisében a pápa rámutatott, hogy a liturgikus év alapja és magja a vasárnap, amikor a hívők az eucharisztia ünneplésére egybegyűlve láthatóvá teszik az Úrral való közösségüket. Felidézte a húsvéti és a karácsonyi ünnepkör kialakulását, valamint Szűz Mária és a szentek liturgikus tiszteletének szerepét. Hangsúlyozta, hogy a liturgikus év az üdvörtörténet útján vezeti a hívőket a Messiás várásától az eljövendő dicsőség elővételezéséig. Ezt követően több nyelven összefoglalta katekézisét, majd üdvözölte a jelen lévő hívőket. Az általános kihallgatás a Miatyánk elimádkozásával és az apostoli áldással zárult. Az alábbiakban XIV. Leó pápa teljes katekézisének fordítását közreadjuk.

Kedves testvéreim!

A *Sacrosanctum Concilium* (SC) zsinati konstitúció ötödik fejezete a liturgikus évről szól. Ma ezzel a témával szeretnék foglalkozni, hogy rávilágítsak, milyen jelentős ez minden hívő életében. Mindenekelőtt meg kell említenünk, hogy a keresztény ünnepek évről évre visszatérő rendjének „liturgikus évként” való meghatározása Isten szolgája Prosper Guéranger apát (1805–1875) munkásságának köszönhetően terjedt el az egyházi szóhasználatban.

XII. Piusz pápa a *Mediator Dei* kezdetű enciklikájában kijelenti, hogy „a liturgikus év (...) nem pusztán megemlékezés a régmúlt dolgokról. Sokkal inkább azt kell mondanunk, hogy maga Krisztus az, aki az Egyházban ugyanúgy járja irgalmasságának útjait, mint ahogyan földi életében körüljárt jót cselekedvén; (...) azzal a céllal, hogy az emberi lelkeket kapcsolatba hozza misztériumaival, és általuk éltesse őket; ezek a misztériumok ugyanis örökké jelen

COPYRIGHT © VATICAN MEDIA

vannak és hatékonyan működnek” (III. rész: *A szent zsolozsma és az egyházi év; II. A hittitkok megünneplése az egyházi év keretében*).

A liturgikus évet tehát úgy kell értenünk, mint Krisztus történelemben megvalósuló üdvözítő művének folytonos jelenvalóvá tételét. A liturgikus év rendjét követve az Egyház kapcsolatban marad az Úr megváltó cselekvésével, s így minden hívő részesül kegyelmének teljességéből (vö. SC 102c). Az Egyház mindig a húsvéti esemény ünneplését helyezi a középpontba, mert az a cél vezérli, hogy találkozzunk az értünk meghalt és feltámadt Jézussal. Ezért a zsinati atyák a vasárnapot (domenica), az „ősünnepnapot” tekintik „az egész liturgikus év alapjának és magjának” (vö. SC 106). Több modern nyelvben az elnevezése is tanúsítja, hogy ez a „dies Domini”, „az Úr napja”. Azokban a nyelvekben is, amelyekben a „Nap napjára” való utalás vált uralkodóvá (Sunday, Sonntag), felsejlik a Krisztussal való kapcsolat: Krisztus az „igazság napja”, aki megvilágosít minden embert!

Szent II. János Pál a *Dies Domini* kezdetű apostoli levelében (1998. május 31.) azt tanítja, hogy a vasárnap az Úr napja, az Egyház napja, az ember napja, végül pedig „a napok napja”: „Mivel a vasárnap a hetenkénti húsvét, mely felidézi és jelenvalóvá teszi azt a napot, amelyen Krisztus feltámadt a halottak közül, az a nap is, amely feltárja az idő értelmét. (...) A feltámadásból fakadóan áthatol az ember idején, hónapjain, évein, évszázadain, mint valami nyílvevessző, ami Krisztus végső eljövetelére tart. A vasárnap elővételezi az utolsó napot, a parúzia napját” (75. pont), amikor mindannyian feltámadunk.

A vasárnap megszenteléséhez alapvető fontosságú az eucharisztia ünneplése. Az ige hallgatása és a Krisztus testében való részesedés a zsinati atyák szerint megkívánja a *convenire in unum* (vö. SC 106), vagyis a hívők ünnepi egybegyűlekezését. Ebben a gyülekezetben a keresztény közösség láthatóvá teszi az Úrral való közösségét, tanúságot tesz Krisztushoz tartozásáról és Egyház iránti hűségéről. Ez a gyülekezet nem helyettesíthető pusztán virtuális

jelenléttel, és nem is redukálható csupán passzív összejövetelre. A liturgikus gyülekezet ugyanis a testvérek tevékeny részvételével válik valósággá, akik azért hívtak egybe, hogy „hálát adjanak Istennek, aki őket »Jézus Krisztusnak a halálából való feltámadása által élő reményre szülte újjá« (1 Pét 1,3)” (uo.).

Ezzel kapcsolatban arra buzdítok mindenkit, hogy igyekezzon megtalálni a lehető legjobb megoldásokat annak érdekében, hogy azok is részt vehessenek a szentmisén, akiknek vasárnap nincs lehetőségük tartózkodni a munkavégzéstől. Kedves testvéreim, a vasárnapok által tagolt liturgikus évnek érdekes története van, amelyben összefonódik az Egyház hite és áhítata. A Kr. u. 2. századtól kezdve ugyanis a hetenkénti húsvét ünnepléséhez hozzáadódott az évenkénti húsvét, „a legnagyobb ünnep” (SC 102), amely ötvennapos „örömteli időszak” bővül, és a pünkösdben éri el csúcspontját. Erre az évenkénti húsvétra a bűnbánati jellegű nagyböjti idő készít fel (vö. SC 109). A később, a húsvéti ünnepkör mintájára kialakult karácsonyi ünnepkör pedig azt tette lehetővé, hogy újra átéljük Isten Igéje megtestesülésének, születésének és világ előtti megnyilvánulásának misztériumait. Az Egyház azután a különböző időszakokba beillesztette a Boldogságos Szűz Mária tiszteletét, „akit elszakíthatatlan kötélek fűz Fiának üdvösséget szerző művéhez” (SC 103), valamint „a vértanúk és más szentek emléknapjait, akik (...) az égben tökéletes dicséretet zengenek Istennek, érettünk pedig közbenjárnak” (SC 104).

A liturgikus év így szentségi formában újra átélhetővé teszi az üdvörtörténet pedagógiáját: a Messiás várásától a húsvéti misztérium teljességéig és az eljövendő dicsőség elővételezéséig vezeti a hívőket. Benne az Egyház Krisztus misztériumának üdvözítő jelenvalóságát ünnepli, lehetővé téve a hívők számára, hogy egyre mélyebben részesedjenek benne. Ezért a liturgikus év minden lelkipásztori tevékenység ihlető forrása és alapvető viszonyítási kerete.

Fordította: Tözsér Endre SP

Fotó: Vatican Media

Az MKPK elnökének közleménye a lengyel zarándokokat ért súlyos buszbaleset kapcsán

Augusztus 16-án, vasárnap éjjel az M3-as autópályán súlyos baleset ért egy lengyel zarándokokat szállító autóbust. Az alábbiakban Székely János szombathelyi megyéspüspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) elnökének augusztus 16-án közzétett közleményét olvashatják, melyben részvétét és együttérzését fejezi ki a baleset kapcsán.

„Megrendülve értesültem az éjszaka az M3-as autópályán lengyel zarándokokat ért tragikus

buszbalesetről. A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnökeként püspöktársaim nevében is imádkozom az elhunytak lelki üdvéért. Kérem a Mindenhatót, hogy ezekben a nehéz órákban nyújtson vigasztalást az elhunyt hozzátartozóinak, és segítse a sérültek mielőbbi felépülését. A magyar katolikus közösség minden tagjának nevében együttérzésemről és szolidaritásomról biztosítom lengyel testvéreinket.”

A lengyel zarándokokat szállító autóbust a múlt vasárnap éjjel 1 óra körül borult fel az M3-as autópálya Nyíregyháza felé vezető oldalán, a mezőkeresztesi lehajtó után. Az Országos Mentőszolgálat arról tájékoztatót, hogy a balesetben 12 ember meghalt, a mentők 1 embert életveszélyes, 9 embert súlyos, további 37 embert pedig könnyebb sérülésekkel láttak el.

Forrás: Magyar Katolikus Egyház Facebook-oldala; MTI
Fotó: MTI/Máthé Zoltán

Székely János püspök köszöntőlevele Magyarországi új köztársasági elnökének

Székely János szombathelyi megyéspüspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) elnöke augusztus 11-én köszöntőlevelet küldött Baka Andrásnak, Magyarországi aznap megválasztott új köztársasági elnökének.

Excellenciás Köztársasági Elnök Úr! Engedje meg, hogy a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia és a magam nevében szívből gratuláljak Magyarországi köztársasági elnökévé történt megválasztásához, és felelősségteljes szolgálatához őszinte jókívánságaimat fejezzem ki.

Elnök Úr olyan időszakban vállalja hazánk legfőbb közjogi méltóságának szolgálatát, ami-

kor különösen nagy jelentősége van mindannak, ami nemzetünk egységét és közös javát szolgálja. Meggyőződésem, hogy Elnök Úr

több évtizedes jogászai tapasztalata értékes alapot jelent e nagy felelősséggel járó megbízatás betöltéséhez.

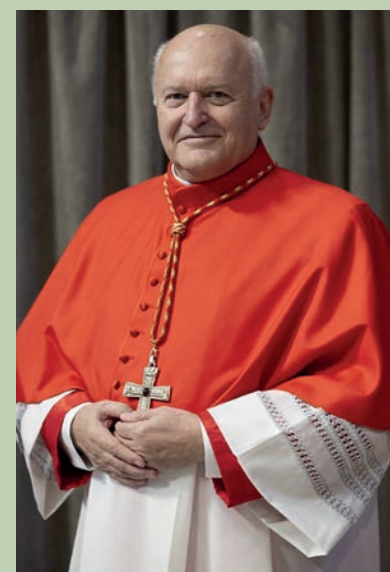
Kívánom, hogy köztársasági elnöki szolgálata hozzájáruljon hazánk javának előmozdításához, a magyar társadalom egységének erősítéséhez és nemzetünk értékeinek megőrzéséhez.

Köztársasági Elnök Úr életéhez és munkájához Isten áldását kérve és imáimat ígérve, tisztelettel és nagyrabecsüléssel:

*Székely János
szombathelyi megyéspüspök,
az MKPK elnöke
Budapest, 2026. augusztus 11.*

Forrás: MKPK Titkársága
Fotó: Lambert Attila

A Szentatya a Gazdasági Tanács tagjává nevezte ki Német László bíborost

Új megbízatást kapott Német László SVD bíboros, belgrádi érsek: augusztus 11-én XIV. Leó pápa a Gazdasági Tanács tagjává nevezte ki. A Szentatya vele együtt nyolc új tagot nevezett ki a Szentszék gazdasági működésében fontos szerepet betöltő testületbe.

A Gazdasági Tanács feladata a Római Kúria, valamint a Szentszékhez kapcsolódó intézmények igazgatási és pénzügyi struktúráinak, illetve tevékenységének felügyelete.

Német László SVD bíboros, belgrádi érsek egyben az Európai Püspöki Konferenciák Tanácsának (CCEE) al-elnöke. Kinevezésről a CCEE számolt be a Facebook-oldalán, és gratulált Német László bíboros új megbízatásához.

Forrás és fotó:
**CCEE Facebook-oldala/
Magyar Katolikus Egyház
Facebook-oldala**

Legyen öröm az iskolakezdés!

Közel száz gyerek már megkapta tanszercsomagját a Karitástól

Az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye Szent Erzsébet Karitászi Központjának szervezésében mintegy száz gyermek kapott tanszercsomagot augusztus 13-án a Budapest-Óbudai Szent Péter és Szent Pál Főplébánián tartott ünnepélyes átadón. A Katolikus Karitászi országos adománygyűjtő akciója keretében már július vége óta lehet segíteni a rászoruló iskolakezdését.

A Karitászi idén új lendülettel valósítja meg „Legyen öröm az iskolakezdés!” elnevezésű országos adománygyűjtő kezdeményezését. A szeptember végéig tartó kampány nemcsak a tanévkezdéshez szükséges alapfelszereléseket biztosítja a gyerekeknek, hanem hosszabb távú fejlődési lehetőségeket is kínál nekik.

A 2026-os év kiemelt projektje a Lépcsőfok program, amely személyre szabott mentorálással, korrepetálással, tehetség gondozással és célzott természetbeni támogatással kíséri a hátrányos helyzetű diákokat az egész tanév során. A program célja, hogy a tanszercsomag átadásán túl valódi, tartós esélyteremtést nyújtson a

gyerekeknek. A kampány részeként került sor az adományok kiosztására. Ez azonban csak az első lépés: a támogatás a tanév folyamán folytatódik a Lépcsőfok program keretében.

Az átadón megjelent szülőket és gyermekeket a rendezvény

moderátora, Víg Rita szociális testvér, az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye Szent Erzsébet Karitászi Központ titkárság vezetője és munkatársa köszöntötte. Beszédet mondott Marik Gergely, a Szent Erzsébet Karitászi Központ igazgatója. Kiemelte: öröm van a

szívében, hogy „együtt lehetünk”, és ugyanezt kívánta minden jelenlévőnek, szülőnek, gyermeknek: legyen öröm a szívükben. Köszönetet mondott azért, hogy a Jóisten áldásával kezdődhet az idei iskolaév. Hangsúlyozta: Sok minden jót és szépet próbálunk tenni az

életben, de mindig és mindent azzal kell kezdeni, hogy Isten áldását kérjük a munkánkra, életünkre. „Tapasztalatból mondom, és mindenkit biztatok, ha ezt megteszi, sokkal könnyebben megy minden” – mondta.

Ezt követően Tomkó László állandó diakónus felolvasta az evangéliumot *Máté evangéliumából*, a hegyi beszédből: „Ti vagytok a föld sója (...), ti vagytok a

it megkönnyítő csomagokat, melyekben írófüzetek, tolltartók, jegyzetfüzetek, tollak, ceruzák és plüssállatok is voltak.

Az eseményen Popovics Emese ének- és citeraművész végzett zenei szolgálatot; a közelgő ünnep, Nagyboldogasszony napja alkalmából Mária-áriákat énekelt. A rendezvény végén a plébános Isten áldását kérte minden jelenlétűre.

világ világossága” (Mt 5,13–14). Tercsi Zoltán plébános, proto-notárius kanonok beszédében emlékeztetett: a templom védőszentjei a két főapostol, Péter és Pál, akik hitünk alapjait hirdették. Tanúságtételük és az Úr iránti szeretetük olyan erős volt, hogy a vértanúságot is vállalták. A plébános az ő közbenjárásukat is kérte, amikor megáldotta a sok családnak segítségét jelentő tanszercsomagokat.

Tercsi Zoltán és Marik Gergely a Karitásznak önkénteseinek közreműködésével adták át a szülőknek és a gyermekeknek az iskolakezdés anyagi terhe-

A Katolikus Karitásznak iskolakezdési akciója szeptember 15-éig tart. A 1356-os adományvonal hívása 500 forint támogatást jelent. Emellett online adományozásra is lehetőség van a Katolikus Karitásznak honlapján (www.karitasz.hu) keresztül, „iskolakezdés” megnevezéssel.

A Katolikus Karitásznak központi bankszámlájára (CIB Bank 10701094-76228861-51100005) is örömmel fogadják az adományokat. A közlemény rovatban kéri feltüntetni: „iskolakezdés”.

Bodnár Dániel
Fotó: Merényi Zita

A Karitásznak balatonakali táborában vendégül látták Forsthofter Ágneszt (*képünkön középen*), a köztársasági elnök jogköreit gyakorló házelnököt. (2026. augusztus 11-én Baka Andrászt választották meg köztársasági elnöknek – *a szerk.*) Az Országgyűlés elnöke azért látogatott Balatonakaliba, hogy megismerje a tábor mindennapjait, a gyerekeket, és betekintést nyerjen a Katolikus Karitásznak nyári programjába – adta hírül honlapján a segélyszervezet augusztus 7-én.

Forsthofter Ágneszt Zagyva Richárd, a Katolikus Karitásznak országos igazgatója; József Imre szak-

először juthattak el a Balatonhoz, mások számára a sümegi várban tett látogatás vagy a lovaglás jelentette a hét egyik legemlékezetesebb programját.

Forsthofter Ágnes a közös tevékenységekbe is bekapcsolódott: együtt táncolt és játszott a gyerekekkel, így közvetlenül is megtapasztalhatta a tábor közösségi erejét és felszabadult hangulatát. A tábori zászló közös aláírására is sor került, amit a gyerekek mellett a házelnök is szígnózott.

A gyermekek egy közös döntésben is részt vehettek: szavazással választották ki, hogy dinnyét vagy

mai igazgatóhelyettes; Decsi-Bíró Adrienn, a felzárkóztatási ágazat vezetője, valamint Lőrincz Pál OSB lelki igazgató fogadta. A tábor bemutatásán túl a vendéget érdekelte az a munka is, amelyet a szervezet a nehéz helyzetben élő családok és emberek támogatásáért végez. A látogatás során így tartalmas eszmecsere nyílt lehetőség a Karitásznak jelenlegi feladatairól, eredményeiről, kihívásairól és terveiről is.

A délelőtti középpontjában azonban mindenekelőtt a gyermekek álltak. A Borsodszirákra érkezett közel negyven táborozó csoportos játékokkal és sportprogramokkal kezdte a napot, majd a Karitásznak tavalgy megújult közösségi terében tábori „Ki mit tud?” vetélkedő következett. Táncos, verses és más kreatív produkcióikkal örömteli és közvetlen hangulatot teremtettek, és megmutatták mindazt a tehetséget és lelkesedést, amely végigkísérte a tábori hetet.

A délelőtti egyik legmeghatóbb pillanata a hálaüzenetek elhelyezése volt. A gyermekek személyes gondolataikat, köszöneteiket és a táborhoz kapcsolódó legfontosabb élményeiket fogalmazták meg. Többen azért adtak hálát, hogy életükben

fagylaltot szeretnének-e enni az ebéd után. A házelnök maga is részt vett a szavazásban, amely játékos formában mutatta meg a gyerekeknek számára a közös döntéshozatal élményét. A program a tábor bejárásával folytatódott. Forsthofter Ágnes megtekintette a faházakat és a közösségi tereket, valamint megismerhette azokat a fejlesztési terveket is, amelyek célja, hogy a következő években még több gyermek tölthessen el itt egy tartalmas, élményekben gazdag hetet.

A bejárás során kötetlen beszélgetésre is lehetőség nyílt a Katolikus Karitásznak munkájáról. Szó esett a szervezet aktuális programjairól, a rászoruló családok támogatásáról, az elért eredményekről, valamint azokról a kihívásokról is, amelyekkel naponta szembe kell nézni a segítőmunka során. Forsthofter Ágnes köszönetét fejezte ki mindazoknak, akik munkájukkal hozzájárultak a tábor létrejöttéhez és működéséhez, és elismeréssel szólt arról az elkötelezettségről, amellyel a Karitásznak munkatársai és önkéntesei a gyermekekért és a nehéz helyzetben élőkért dolgoznak.

Forrás és fotó:
Katolikus Karitásznak

Amikor az Ige kérdez

(Mt 16,13–20)

„Hát ti kinek tartotok engem?” – Jézus kérdése a Mt 16,13–20-ban nem csupán Péterhez és az apostolokhoz szól. Ma is elhangzik, és személyesen hozzánk intéződik. A lectio divina szemléletével olvasva ez az Ige ma akár megszólítani, és válaszra hív.

Jézus először ezt kérdezi: „Kinek tartják az emberek az Emberfiát?” A tanítványok különböző válaszokat adnak, majd Jézus személyessé teszi a kérdést: „Hát ti kinek tartotok engem?” Nem elég tudnunk, mit gondolnak róla mások, mit tanít róla az Egyház, vagy milyen képet alakított ki róla a kultúra. A keresztyén hit szívében ott van a személyes kérdés: ki számomra Jézus? Korunk jellemzője, hogy sok hang között élünk: vélemények, hírek, a közösségi média és különféle világnézeti ajánlatok formálják a gondolkodást. Könnyű elveszni abban, hogy mások mit mondanak Jézusról. A lectio divina azonban megállásra hív: elcsendesedni, meghallani az Igét, és engedni, hogy Jézus kérdése elérjen hozzánk. Nem gyors válaszokat keres, hanem azt, hogy az Ige kérdéssé és imádsággá váljon bennünk. Péter válasza egyszerű és radikális: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.” Ez nem pusztán hittani kijelentés, hanem személyes felismerés. Jézus arra is rámutat, hogy ez kegyelem: „nem a test és a vér nyilatkoztatta ki ezt neked”. A hit nem csupán tudás, hanem Isten ajándéka, amely megnyitja szemünket Krisztusra.

Péter hitvallása után Jézus rábízta az oldás és kötés hatalmát. A Krisztus felismeréséből küldetés születik: az Egyház azért kapja ezt

a szolgálatot, hogy Isten irgalmát, megbocsátását és igazságát közvettse. A mai világban, ahol könnyű címkézni és elítélni egymást, különösen fontos az „oldás” szolgálata: segíteni, hogy az ember újra kapcsolatba kerülhessen Istennel, önmagával és a közösséggel. Jézus ugyanakkor megparancsolja tanítványainak: senkinek se mondják el, hogy ő a Krisztus. Van olyan igazság, amelyet nem lehet pusztán szavakkal továbbadni. Péter már kimondta a hitvallást, de még nem érti Krisztus útját. A Messiás valódi kiléte a kereszt és a feltámadás fényében válik érthetővé. Ezért a tanúságtételhez nemcsak bátorság, hanem csend, türelem és érlelődés is szükséges. Különösen fontos ez a mai, hangos világban. Nem mindenre kell azonnal reagálnunk, nem minden véleményt kell megválaszolnunk, és nem minden felismerést kell rögtön közzétennünk. Aki hallgatja az Igét, annak meg kell tanulnia hallgatni is. A csend nem a hit hiánya, hanem az a tér, ahol Isten szava gyökeret ver bennünk.

A lectio divina szellemisége csendes döntésre is vezet: Ki számomra Jézus? Mit akarok feloldani általa? Miben kell hallgatnom, hogy a szava érjen bennem? Ha Jézus valóban az élő Isten Fia, akkor nem maradhat változatlan az életem. Az Ige választ és életet kér tőlem. Jézus kérdése ma is előttünk áll: „Hát ti kinek tartotok engem?” A hit válasza pedig nemcsak egy kimondott mondat, hanem egy egész élet: „Te vagy a Krisztus.”

Mogyorósi Ányos OSB

Az Eucharisztia tisztelete

(171/3.)

Az általános papság és a szolgálati (vagy hierarchikus) papság – ámbar mindkettő Krisztus egyetlen papságából részesedik – nem csupán fokozatában, hanem lényegét tekintve (essentia et non gradu tantum) különbözik egymástól. A szolgálati papság szent hatalma révén formálja és vezeti a papi népet, és Krisztus személyében végzi az eucharisztikus áldozatot. A hívők pedig királyi papságuk erejével tevékenyen közreműködnek az Eucharisztia felajánlásában, és mindennapi életük, imáik és áldozataik révén gyakorolják keresztségi küldetésüket. A két papság szorosan egymásra irányul, egymásért van rendelve, hogy együtt építsék Krisztus titokzatos testét.

Ezért írhatja Pál apostol, hogy az Egyház Krisztus titokzatos teste, amelyben sok tag alkot egyetlen közösséget: „Mert miként egyetlen testben sok tagunk van, de a tagok mindegyikének nem ugyanaz a rendeltetése, úgy mi sokan egyetlen test vagyunk Krisztusban, egyénenként pedig egymásnak tagjai. Mivel pedig a nekünk juttatott kegyelem szerint különböző kegyelmi ajándékaink vannak: ha prófétálás, az történjék a hit szabálya szerint; ha szolgálat, a szolgálat végzésében; ha tanító, a tanításban; ha buzdító, a vigasztaló buzdításban; az adakozó tiszta szívvel (bőkezű egyszerűséggel); az előljáró buzgó igyekezettel; a könyörülő pedig derűs jókedvvel” (vö. Róm 12,4–8; 1Kor 12). A különféle szolgálatok, karizmák és hivatalok nem emberi szerveződés eredményei, hanem a Szentlélek művei, aki mindent az Egyház egységének és épülésének szolgálatába állít. A liturgiában ez az isteni rend válik láthatóvá: nem emberi előadás zajlik, hanem bekapcsolódás a mennyei liturgiába, ahol a megölt és mégis élő Bárány örökké közbenjár népéért (vö. Zsid 12,22–24; Jel 5).

Így válik teljessé a Sínai-hegynél megkezdett történet. Amit Isten egykor ígéretként mondott Izraelnek, azt Krisztusban valóra váltotta. Az Egyház az Eucharisztia ünneplésében nem egyszerűen emlékezik a megváltásra, hanem részesedik az örök Főpap egyetlen áldozatában, és általa folyamatosan elmélyül eredeti hivatásában: hogy „papi királtságként” az egész teremtett világot az Atya elé vigye a hálaadásban (Eucharisztia), dicsőítésben és közbenjárásban. Mert Krisztus, az egyetlen örök Főpap az, akiben, akivel és aki által az egész Egyház – a maga tagozódása szerint – részesedik az Atyának bemutatott tökéletes szeretetáldozatban.

Sztankó Attila

”
A különféle szolgálatok, karizmák és hivatalok nem emberi szerveződés eredményei
”

A HÉT LITURGIÁJA

A év

AUGUSZTUS 23., ÉVKÖZI 21. VASÁRNAP (Limai Szent Róza szűz, Rózsa, Ben-ce) – Iz 22,19–23 (Az Úr az ő szolgájának, a Messiásnak a vállára teszi le Dávid házának kulcsát.) – Róm 11,33–36 (Öbelőle, őáltala és őérte van minden!) – Mt 16,13–20 (Te Péter vagy, és én neked adom a mennyek országának kulcsait.) – **Zsolozsma:** I. zsolnárhét – **Énekrend:** Ho 227 – ÉE 588, Ho 227 – ÉE 143, Ho 126 – ÉE 596, Ho 269 – ÉE 360.
AUGUSZTUS 24., HÉTFŐ – Szent BER-

TALAN APOSTOL ÜNNEPE (Aliz, Detre) – Jel 21,9b–14 – Jn 1,45–51.

AUGUSZTUS 25., KEDD – Szent Lajos vagy Kalazanci Szent József áldozópap emléknapija (Patricia) – 2Tessz 2,1–3a.13–17 – Mt 23,23–26.

AUGUSZTUS 26., SZERDA (Izsó, Natália, Tália) – 2Tessz 3,6–10.16–18 – Mt 23,27–32.

AUGUSZTUS 27., CSÜTÖRTÖK – Szent Mónika emléknapija (Gáspár, Cézár) – 1Kor 1,1–9 – Mt 24,42–51.

AUGUSZTUS 28., PÉNTEK – Szent Ágoston püspök és egyháztanító emlék-

napja (Hermina, Elmár) – 1Kor 1,17–25 – Mt 25,1–13.

AUGUSZTUS 29., SZOMBAT – Keresztelő Szent János vértanúsága emléknapija (Beatrix, Szabina) – Jer 1,17–19 – Mk 6,17–29.

AUGUSZTUS 30., ÉVKÖZI 22. VASÁRNAP (Rózsa, Letícia) – Jer 20,7–9 (Az Úr szava gyalázatomra vált.) – Róm 12,1–2 (Adjátok testeteket élő áldozatul!) – Mt 16,21–27 (Aki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát!) – **Zsolozsma:** II. zsolnárhét – **Énekrend:** Ho 229 – ÉE 588, Ho 229 – ÉE 142, Ho 132 – ÉE 594, Ho 274 – ÉE 361.

Evangelium és liturgia

(33.)

A Bizánci Egyházban a pünkösdi utáni tizenharmadik vasárnapon a gyilkos szőlőművesekről szóló példabeszédet olvassuk az evangéliumból (Mt 21,33–42) a Szent Liturgiában. Ez a szakasz elénk állítja a szőlősgazda alakján keresztül a mennyei Atya gondoskodását, s megmutatja a munkások viselkedését és Isten igazságosságát. Ezt a három szempontot emeljük ki ebből a részletből, és megpróbáljuk megkeresni hozzájuk a megfelelő liturgikus szövegeket erről a vasárnapról, amikor a negyedik hang anyagát énekeli és imádkozzuk.

A Gazda gondoskodása. A példabeszédben a gazda a mennyei Atyát személyesíti meg. Sokféle módon gondoskodik a szőlőkertjéről. Biztos helyet készít övének: kerítéssel, sajtolóval, őrtonnyal, munkásokkal (Mt 21,33). Ha mindezt az Őszövésegre vonatkoztatjuk, akkor azt látjuk, hogy nem rövid távú, hanem évezredes a gondoskodása. Már a választott népet arra rendelte, hogy az ő népe legyen az ő „kertjében”. Ezért rendelt számukra prófétákat. Ezért küldte egyetlen Fiát is hozzájuk. Hallottuk, mi lett az eredménye: üldözés, gyilkosság. Mint a nagyvilágnak ma is számtalan helyén az Egyházban. De mindezt felülmúlja a mennyei Gazda végtelen szeretete, akiről így éneklünk ezen a vasárnapon: „nagy a te irtalmasságod, nagy a te gondviselésed titka, Üdvözítőnk”.

A munkások viselkedése. Az ember azonban nem tagadja meg magát. A nagy szeretetre nagyon kicsinyesen is tud válaszolni. Sőt mi több: durván! Azt hallottuk, hogy nemcsak a szolgálkával (prófétákkal, Isten választottaival) bántak el. Még az egyszülött Fiúnak is „nekiestek, kidobták a szőlőből, és megölték” (Mt 21,39). Jogosan háborodunk fel az ilyen viselkedésen. Mert Isten gondoskodó szeretetének felismerése után hálásnak kellett volna lenniük, nem pedig önzőnek, kapzsinak, gyilkosnak! De hogy valójában mi történt, azt meg is énekeljük (igaz, nem ehhez a példabeszédhez kötődve, hanem általánosan) a vecsernyében: „a gonosz népek, Krisztus, átadván téged Pilátusnak, halálra ítélték, s jötevőjük iránt hálátlanságot tanúsítottak”.

Isten igazságossága. Az evangéliumból azt hallottuk, hogy az Atyát megszemélyesítő szőlősgazda igazságos: „a gonoszokat a gonoszok sorsára juttatja” (Mt 21,41). Az igazságérzetünk is ezt kívánja. A gonoszok, a bűnösök hadd bűnhődjenek! Valahogy így is van rendjén. Mert ha a bűnért nem járna büntetés, akkor könnyen azt gondolnánk, hogy nem is érdemes jónak lenni, és erőfeszítést tenni azért, hogy jók maradjunk. Ámde Isten „gondolkodása” és logikája egészen más. Ő mellett, hogy végtelenül igazságos, azért végtelenül irgalmas is. Elég csak a másik szőlőkert munkásaira gondolni, ahol a csupán egy órát dolgozó munkás is megkapja a teljes napi bért (Mt 20,12), még akkor is, ha a többi munkás ezt nem tartja igazságosnak. Ő azonban egyszerűen igazságos és irgalmas. Ezért merünk így énekelni a vecsernye egyik himnuszában: „kétségségesen tékozló fiadat, mindenható Jézus, nagy irtalmasságod szerint üdvözítsd”. Ugyanis „a bűnbánatot nem az igazak, hanem a bűnösök részére alapítottad, Krisztus”.

Ivancsó István

Szent Mónika

Augusztus 27.

Mónikának már a szülői házában, Tagastében szívébe plántálódott az Isten iránti szeretet; minden biztonnyal elsősorban öreg szolgálójuktól, aki már Mónika apját is nevelte.

Egy pogány tisztviselőhöz adták feleségül. Sokat fáradozott azon, hogy férjét megnyerje Krisztusnak, de nem szavakkal, hanem a tettei által. Férje hűtlenségeit és féktelen dühkitöréseit türelemmel viselte. Akkoriban kevés lehetőség állt egy nő rendelkezésére, hogy megvédje magát, de ő a létező legerősebb eszközt választotta: a bölcsességet. Ágoston ezt írta róla: „Erkölcsei tégedet hirdettek neki, mert egyéniségét annyira vonzóvá tetted, hogy férje szerette is, tisztelte is, csudálta is.” Elérte, hogy férje élete vége felé katekumen lett, a halálos ágyán pedig megkeresztelkedett. Három gyermeke született: Ágoston, Navigius és Perpetua.

Özvegysége éveit a tevékeny szeretetnek szentelte. Egyetlen napon sem mulasztotta el a szentmisét. Rendíthetetlen hitét és szeretetét Ágostonnal való kapcsolatából ismerjük. Nem sokkal azután, hogy a világra hozta, kereszttel jelölte meg az újszülött homlokát, és sóttá a szájába, s ezzel – a kor szokásainak megfelelően – katekumennek tekintette a fiát. De még sokat kellett Mónikának küzdenie fiáért, könnyek között könyörgött érte hosszú évekig, anélkül, hogy Istenbe vetett bizalma megingott volna. Egy álom és egy püspök szava, aki azt mondta neki: „Lehetetlen, hogy ennyi könny gyermeke elveszen”, megerősítette állhatatosságában.

Amikor Ágoston úgy határozott, hogy elszakad édesanyjától, és Rómába költözik, hogy ott tanítson, Mónika vele akart menni. Ágoston azonban nélküle vitorlázott el Róma felé. Bizonyos idő elteltével Mónika követte fiát, aki akkor már

Milánóban élt, és Ambrus tanítványa volt. Mónika megérezte, hogy mennyire megragadta és átformálta a fiát a szent püspök szava, ezért úgy szerette Ambrust, mint Isten angyalát. Milánóban kapta meg a választ régi-régi kérésére: 387 nagyszombat éjszakáján Ágoston, annak fia, Deodatus és barátja, Alypius együtt vette fel a keresztséget. Mónika pedig boldogan ünnepelt.

A keresztség után elhagyták Milánót, és egy időre valamennyien visszavonultak Cassiacumba, majd elhatározták, hogy hazatérnek Afrikába. Mónika azonban útközben, mielőtt tengerre szállhattak volna, a kikötővárosban, Ostiában megbetegedett, és meghalt.

L. K.

„Örömmel merítsetek az üdvösség forrásaiból!”

Papszentelés és újmise Tihanyban

Szűz Mária mennybevételének előestéjén, augusztus 14-én Udvardy György veszprémi érsek ünnepi szentmise keretében áldozópappá szentelte Gál Sámuel bencés szerzetest a Tihanyi Bencés Apátságban. Gál Sámuel a papszentelés másnapján, augusztus 15-én az apátsági templomban mutatta be ünnepélyes újmiséjét.

Mihályi Jeromos konventuális perjel, a Tihanyi Bencés Apátság előjárója a szerzetesközösség nevében szeretettel köszöntötte a búcsúünnepre és Gál Sámuel testvér pappá szentelésére egybegyűlteket. Külön köszöntötte Udvardy György veszprémi érseket, Lukijan budai szerb ortodox metropolitát, a jelen lévő papságot, szerzeteseket, híveket és kiemelten Sámuel testvér családját, rokonait és barátait.

A szentmise bevezetőjében Udvardy György érsek kiemelte, hogy a szentelésben Isten gondoskodik népéről, Sámuel testvér számára pedig a papszentelés olyan kegyelmeket jelent, amelyek „átalakítják életét, készre teszik a szolgálatra”. A veszprémi érsek Sámuel testvér papi jelmondatát is idézte: „Örömmel merítsetek az

üdvösség forrásaiból!”, és azt kívánta, hogy ez az öröm személyes életében és szolgálatában egyaránt megvalósuljon.

A papjelölt kiválasztását követő homíliában Udvardy György érsek az evangélium ezen mondatát állította a liturgia középpontjába: „És még azok milyen boldogok, akik Isten szavát hallgatják és meg is tartják.” Rámutatott, hogy ez a mondat összefoglalja Szűz Mária életüzenetét, a hívó és szerzetesi közösség lényegét, valamint a papi szolgálat természetét is.

Az érsek hangsúlyozta: Isten ígéjének befogadása közösséget teremt, formálja az ember gondolkodását és magatartását, s arra indít, hogy a hallott ígét tettekre váltsuk. „Isten ígéje nemcsak átalakít, nemcsak új távlatokat nyit

és új feladatokat jelent, hanem teremtő erővel is küld” – fogalmazott. Szűz Máriát az Egyház és minden hívő példaképeként állította a hívek elé: a Szűzanya befogadta és megtartotta Isten ígétjét, ezért élete Isten teljessége felé mutat. A keresztség és a beavató szentségek által minden hívő arra kap meghívást, hogy Krisztushoz egyre inkább hasonlóná váljon.

Sámuel testvér pappá szentelésével kapcsolatban Udvardy György kiemelte: a papságban a szentelendő részesedik Krisztus küldetésében. A pap feladata, hogy szolgálatával segítse Isten népét, hogy hallja az igaz tanítást, növekedjen a szentségre való törekvésben, megőrizze a reményt, és megtapasztalja az Istennel való közösséget. A főpásztor Sámuel testvér papi jelmondatára is visszautalt: „Örömmel merítsetek az üdvösség forrásaiból!” Azt kívánta, hogy szolgálata révén a rábízottaknak mindig legyen lehetőségük meríteni „Isten ígéből, az Egyház közösségéből és tanításából, a megszenvedett hűségéből és az egymásra figyelemből”. A homília végén az érsek hangsúlyozta Gál Sámuel személyes döntésének és ígéretének jelentőségét, amely szerzetesi hivatását és papi szolgálatát egyaránt Krisztushoz kapcsolja.

A szentelési szentmise végén Mihályi Jeromos perjel a tihanyi apátság barokk címerének képével foglalta össze Gál Sámuel újmisési papi küldetését. A sziklán álló püspök, aki horgonyt nyújt a viharba került halászeknek, jól kifejezi azt a szolgálatot, amelyre Krisztus küldi az új papot. Arra buzdította Sámuel atyát, hogy az evangélium, az Eucharisztia és a szentségek legyenek számára „az a biztos horgony”, amely megtartja az Úr szolgálatában, ő pedig bátran nyújtsa ezt a horgonyt mindazoknak, akikhez Isten vezeti. Mihályi Jeromos arra is felhívta az új pap figyelmét, hogy a papszentelésben nem egyszerűen ő kapta meg Krisztust, hanem „a

kézzel és a Szentlélek ereje által valóban lett még inkább Krisztusé. Azt kívánta, hogy egész élete és papi szolgálata ennek a Krisztushoz tartozásnak legyen örömteli tanúságtétele. A perjel továbbá köszönetet mondott Udvardy György érseknek a papszentelésért, valamint a tihanyi bencés közösség iránti atyai figyelmeségéért, támogatásáért és barátságáért.

A szertartás befejezése előtt Udvardy György érsek letérdelve fogadta az újonnan felszentelt pap áldását, a papszentelést követően pedig a tihanyi bencés közösség szeretetvendégségre hívta a jelenlévőket, ahol további köszöntésekre is lehetőség nyílt.

A papszentelés másnapján, augusztus 15-én a tihanyi apátsági templomban mutatta be ünnepélyes újmiséjét Gál Sámuel. Az újmise prédikációjában Mogyorósi Ányos magiszter, növendékelöljáró a papi szolgálat iránti vágy beteljesedéséről, Szűz Mária titkáról és a bencés szerzetespapi lét sajátos küldetéséről beszélt. A szónok homíliája elején a beteljesedett szóról elmélkedett. Rámutatott: míg az emberi beteljesedést gyakran a megérkezés és a nyugalom képével kapcsoljuk össze, addig Krisztus művében minden megérkezés egy új elindulást is magában hordoz. Sámuel atya papi szolgálat iránti vágya beteljesedett, ezzel ugyanakkor kezdetét veszi új küldetése: „az Úr Lelke nyugszik rajtam, mert ő kent föl engem, és elküldött”. Az újmise pap szolgálatáért mondott imádság középpontjában ezért az állt, hogy Sámuel atya tudjon együttműködni a kegyelemmel, és a Szentlélek vezetésével „szeretettel és figyelmességgel” hirdesse az evangéliumot, erősítse a megtörtéket, és hívja meg az embereket Krisztus követésére.

A prédikáció három pontban idézte fel Szűz Mária titkát. Mária az angyali üdvözlésben bizalommal fogadta Isten szavát, nem gyűjtött mellette vagy ellene szóló érveket, hanem

a megelőlegezett bizalom útját választotta. Életében ugyanakkor jelen volt a küzdelem és a szenvedés is: „mint arany a kohóban, tisztul és az isteni akarat-hoz nemesedik”. Harmadikként Mária tágabb közösséget teremtő szeretetére irányult a figyelem: ő ugyanis nem sajátította ki Jézussal való kapcsolatát, hanem együtt imádkozott és vált az Egyház számára a krisztusi élet példájává az apostolokkal, akiket nem ő választott magának, hanem Jézus választott neki.

Az újmise személyéhez kapcsolódva külön hangsúlyt kapott Sámuel atya Mária-tisztelete és a Jézus Szentséges Szíve iránti szeretete. Az Izajás prófétától vett papi jelmondat – „Örömmel merítetek vizet az üdvösség forrásaiból!” – ráirányítja a figyelmet arra a misztériumra, hogy Krisztus a hozzá folyamodó felszentelt papot képessé teszi arra, hogy papi törekénységén keresztül is meghívja és megszentelje azokat, akik hozzá fordulnak. Az elmélkedés egyik hangsúlyos gondolata szerint a papi hivatás lényege nem merülhet ki a járulékos feladatokban. „Akit papnak neveznek, annak lelkiismereti felelőssége a papi szolgálat lényegét egyre jobban megvalósítani” – hangzott el. Ehhez kapcsolódott Jézus szava: „Boldogok a tiszta szívűek, mert meglátják az Istent.” A prédikáció arra hívott, hogy „mindannyiunk szíve legyen a helyén”, és a szívünk valóban ott legyen, ahol a kincsünk van. A homília végén Mogyorósi Ányos hálát adott Sámuel atya növendéki éveikért, akit Szent Benedek kérésével bátorított: „Semmit Krisztus szeretete

elé ne tégy.” Azt kívánta az újmise papnak, hogy Krisztus maradjon szívének közepe, a Szentlélek legyen vezetője, Mária pedig a bizalom és a hűség példája. „Járj Krisztus felé az úton, légy szeretetének tanúja” – hangzott a záróbuzdítás.

Az újmise végén Gál Sámuel köszönetet mondott mindazoknak, akik hivatásának útján mellette álltak. Háláját fejezte ki a tihanyi bencés közösségnek, családjának, barátainak és mindazoknak, akik támogatták, segítették őt az elmúlt években. Külön megköszönte a Szűzanya anyai gondoskodását, és mindenekelőtt Istennek adott hálát hivatásáért. Mint fogalmazott, a papi hivatás iránti vágy tizenöt évvel ezelőtt fogant meg benne, és a papszenteléssel beteljesedett. Sámuel atya végül megköszönte mindenkinek, hogy vele ünnepelték újmiséjét.

A szentmise befejezése után Gál Sámuel újmise áldásban részesítette a tihanyi bencés közösség tagjait, a jelen lévő papokat és híveket, köztük családtagjait és barátait.

Forrás és fotó:

Halász Gábor/Tihanyi Bencés Apátság

Megélt hit és baráti légkör

A hamarosan ötvenéves Blanckenstein-táborról

Blanckenstein Miklós papi szolgálatában kiemelt helyet foglalnak el a nyári felnőtt-táborok. Idén 47. alkalommal adtak egymásnak találkozót a „testvérek”, akik egykor gyerekként, egyetemistaként ismerték meg egymást, s ma már a nyugdíj felé haladnak. A Jézus nevében összegyűlő baráti közösség tagjai ezeken az évenkénti egyhetes összejöveteleken egyfajta szellemi fórumon vesznek részt, és persze nyaralnak is közben. Bárdudvarnokon látogattuk meg őket augusztus 3-án és 4-én, a Porta Pacis Lelkigyakorlatos Házban.

„Amíg élünk, ha másként nem, járókerettel is összejárunk.” Blanckenstein Miklós fogalmazott így a táborozó közösség összetartozásáról szólva, és a résztvevőkkel folytatott beszélgetéseink során kiderült, ezt valamennyien így gondolják. Ezek az emberek közel ötven éve ápolják egymással a barátságot, s felsorolni is alig tudják, mi mindent jelent ez számukra: megtartó erőt, biztonságérzetet adó kapcsolati hálót, közös értékrendet, szeretetet, a növekedés lehetőségét, segítséget a hit megtartásában és megélésében. Mindannyian szinte a kezdetektől tagjai ennek a közösségnek, s évtizedek óta része az életüknek ez a nyári tábor. Ott-jártunkkor Réti Gábor, a fő szervező, Váczi Péter, Barcsay Erzsébet, Eigner Judit, Becker Pál és Bodroghelyi Csaba meséltek

arról, mit jelent számukra idetartozni, és hogyan határozta meg az életüket a „Miklós-féle közösség”.

Tábori hetüket 2013 óta a Zselic erdős-dombos vidéken töltik, a Bárdudvarnok-Kaposszentbenedeken található Porta Pacis Lelkigyakorlatos Házban. A Kaposvári Egyházmegye igényesen kialakított, kényelmes szálláshelye, amely teljes ellátást biztosít a vendégeknek, valóban ideális helyszín: nagy itt a csend és a nyugalom, s egy fürdőre kiválóan alkalmas tó is van a közelben.

A hatvan-hetven táborozó közül sokan már a nyugdíj felé haladnak, többen nagyszülők, ki-ki a maga beágyazottságának megfelelően éli az életét. Ahogyan Csaba mondja: „Jövünk kifelé az élet sűrűjéből, az örök üdvösségre kell figyelniünk. Már nem tűzünk magunk elé nagy karriercélokat, bár sokunknak vannak még szakmai feladatai.” Pál megerősíti: „Már nem mi fogjuk alakítani a nagypolitikát, meghatározni a gazdaságot.” Erzsébet, vagy ahogyan a többiek szólítják, Zsóka azt mondja, az utóbbi időben többen szembesülnek fájdalmas betegségekkel, és nagyon tudnak örülni, amikor nyaranta látják, hogy megvan még a másik. Közös bennük az is, hogy mindannyian jelen vannak a gyerekeik, unokáik életében, emellett pedig a plébániájukon is tevékenyek, ami mindig is elvárás volt felőlük Miklós atya részéről.

A tábor egy hete alatt a program részeként előadásokon, eszmecsereken, lelkinapon, napi szentmise, kirándulásokon vesznek részt.

Emellett pedig hangsúlyos szerepet kap a köztük lévő barátság ápolása is, aminek „van egy templomi képe”. Lényeges számukra a „hitfrontok” építése, a gyónás, a lelkivezetés. Együttléltük szellemi program is, rendre előkerülnek itt az aktuális teológiai témák, a társadalmi kérdések is. „A struktúra nem változik. Ez segít. Megöregedtünk. Szeretjük a stabil, megbízható dolgokat, nagy kalandokra nem vágyunk és nem számítunk” – fogalmaz Pali.

Blanckenstein Miklós atya tábora arra a gondolatra épül, hogy az Egyház a Jézussal való találkozás lehetőségét kínálja ebben a világban az Eucharisztia, a szentségi élet, a szentírásolvasás, az igehirdetés révén. Ebbe a táborba is Jézus nevében jönnek össze az emberek, a vele való találkozást keresik. Itt minden arról szól, hogy „legyél benne a dolgokban, élj együtt a többiekkel, és évről évre nézz körül, mi dolgod a világban, hová szól a küldetésed” – mondja Miklós atya, majd hozzáteszi: „Azt a felnőttet, aki nincs benne egy élő, a hitre reflektáló közösségben, könnyen elsodorja az élet, ami annyi mindent kínál.”

E sok évtizede meglévő közösség tagjai számára nagyon fontos a nyári tábor, ami már jó előre bekerül a naptárukba, hiszen minden évben augusztus első hetében tartják. Gábor így mesél róla: „A felnőttek a saját korosztályukban a saját problémáikról beszélgetnek. Megosztjuk egymással a mindennapok gondjait: gyerekek, betegség, haláleset, válás... És amikor hazamegyünk,

mindezt magunkkal visszük.” Judit így fogalmaz: „A közösséghez tartozás a legfontosabb dolgok egyike. A hosszú közös múlt összeköt bennünket és védettséget ad. Ez a tábor egy hatalmas szeretetcunami. Segít bennünket előbbre jutni az önismeretben és az önfegyelemben, ami a másik meghallgatásához is szükséges. Azt éljük meg itt, hogy tudunk figyelni egymásra, és őszintén elmondhatjuk, hogyan érzünk. Ez aranyat ér a mai világban. Nincs hízelgés, nincs köztünk veszekedés, teljes megértéssel fordulunk egymás felé.” Pali pedig így foglalja össze, mit jelent számára ez az évenkénti találkozás: „A tábor lényege mi magunk vagyunk és Miklós. Megadjuk egymásnak azt a pluszt, amit hazavihetünk magunkkal. Közel ötven év összekoptatott, jól összecsiszolt minket.”

A közösség gyökerei a Krisztinavárosba nyúlnak vissza, ahol 1977-ben Miklós atya káplánként kezdte a lelkipásztorkodást. 1983-tól a budapesti Örökimádás-templomban folytatta szolgálatát. Itt már számos egyetemista- és fiatal felnőtt csoport működött, és rendszeres volt a „családbarát” hittan is, amin a kisgyermekes házaspárok azért tudtak részt venni, mert Miklós atya egyetemistákat kért fel gyerekvigyázónak ezekre az alkalmakra. A kiscsoportos életet, a katekéziseket és az előadásokat nyaranta a Blanckenstein-táborok követték, amelyekre kezdettől fogva jellemző volt a közösségépítés, a gondolkodásmód formálása és az az igény, hogy a résztvevők „a

katolikus értelmiségieknek tekintették magukat”.

Ahogy a fiatalok körében egyre több házasság kötöttet, és sorra érkeztek a gyerekek, a kezdeti nomád táborozásokat felváltották az állótáborok: „lepusztult KISZ-táborokban húzódtunk be”. Napközben „ment a Miklós-féle szabadegyetem”, természetesen ehhez is megszervezték a gyerekek felügyeletét. A rendszerváltás évéhez közeledve a táborban egyre nagyobb hangsúlyt kaptak a közéleti témák. Nemzetközi kitekintésre is lehetőséget adtak a külföldi kapcsolatok, az olasz Comunione e Liberazione katolikus lelkeségi mozgalom táborai és a Nemzetközi Katolikus Értelmiségi és Kulturális Mozgalom, a Pax Romana kongresszusai, emigráns magyarok tanítottak „magas színvonalú gondolkodásmódot evangelizációs szemlélettel”. Mindezeknek köszönhetően a közösség tagjai tevékeny szerepet tudtak vállalni a rendszerváltás folyamatában is.

A táborok végigkísérték a közösség tagjainak éle szakaszait. Zsóka így mesél erről: „Az induláskor, középiskolásként még mindenki „szingli” volt, aztán jöttek a párkapcsolatok, a házasságok, az első, majd a második, harmadik, negyedik gyerekek. Volt babakocsis, kismotoros, kisbiciklis, nagyobb biciklis korszakunk. Egyes években a közösség létszáma a gyerekekkel együtt a háromszáz-háromszázötven főt is elérte.” Gábor azt is felidézi, hogy a tábor utolsó napján, a táborútznél gyakran felhangzott a csasz-tuska: „Jövő nyáron visszajövünk, száz gyerekkel többen leszünk.” A kisgyermekes szülők valódi felzabálást éltek meg a táborozás napjai alatt. Gábor így emlékszik erre az időszakra: „Este, amikor a gyerekek már aludtak, kiültünk a házak elé a kellemes nyárban, és vég nélkül beszélgettünk. Közös volt az élethelyzetünk, közösek a problémáink. Két anya egymásnak sírta el a bánatát, a férfiak szakmai kérdéseket vitattak meg. És persze jöttek a közéleti kérdések, nagyon izgalmas volt ezekről beszélgetni.”

Ahogy a gyerekek nőttek, lassanként elmaradoztak a szüleik közösségétől, és mára a tábor egy mély kapcsolatokon alapuló, tág baráti kör nyári találkozásává alakult. Ahogyan Blanckenstein Miklós fogalmaz, ezt a köteléket a nézeteltérések sem bontják meg. Természetes, hogy ennyi ember között olykor feszültség is van, viták

zajlanak, de Gábor azt mondja, ezeket mindig „korrekt úriember módján” rendezik. „Általában szépen, hosszan ki tudunk beszélni mindent. Előfordult, hogy valaki egy-két évig nem jött, mert valami nem esett jól neki, de aztán visszatért, és megbeszéltük.” Zsóka szerint „vannak törésvonalak”, a „választások idején például ment az adok-kapok”, de mindenki tudja, hogy nem a politika tartja össze a közösségüket, és tisztában vannak azzal is, nem engedhetik, hogy a nézetkülönbségek elválasszák őket egymástól.

Pali hozzátéti: „Mindig is úriemberek voltunk, talán ez az egyik oka annak, hogy ez a csapat már ennyi ideje együtt van. Alapvetően mindig tiszteltük egymást, függetlenül attól, hogy ki milyen nézeteket vallott. Persze egy bizonyos kereten belül. Ha valaki például azt hirdetné, hogy nincs Isten, egy idő után valószínűleg a partvonalra szorulna, és kiesne a csapattól. De az, hogy valaki Tisza-, Fidesz-, DK- vagy Mi Hazánk-szavazó, nem lényeges. Éles viták keletkeznek olykor, a választások előtt és után is kőkemény csata folyt közöttünk. Egy embert el is veszítettünk a levelezőlistánkról, mert nem tudta elfogadni a másik oldal érvelését.”

A tábor szellemi és lelki programjai között ma is kiemelt helyen szerepelnek az Egyházat érintő kérdések és a társadalmi élet aktualitásai. Idén Kránitz Mihály, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem tanszékvezető tanára tartott az ökumené témájában előadást. Azt a szemléletet igyekezett közvetíteni a hallgatósága felé, hogy nézzünk előre együtt, álljunk a kiengesztelődés és a megbékélés talaján, és járjuk a lelki ökumenizmus útját. Blanckenstein Miklós fórumán a papság jelenlegi helyzetét érintő kérdések álltak a középpontban. Miklós atya a krízisekkel is szembenézve arra buzdította a jelenlévőket, hogy imádkozzanak papjaikért, és vegyék számba mindazt a jót, amit életük során kaptak tőlük. Csányi Péter belgyógyász, onkológus a testi-lelki egészség kérdésével foglalkozott előadásában, és arról is beszélt, hogy a vallásosság, a család és a liturgián való részvétel milyen összefüggésben van az egészségmegőrzéssel. A csoportbeszélgetéseken szó esett az anyagi helyzet és vallásosság egymáshoz való viszonyáról, és arról is, hogyan lehetséges a hitátadás a családban.

A Blanckenstein-kör tagjait egész életútjukon végigkísérte ez a tábor és a közösségi összetartozás tudata. Péter úgy véli, ennek is köszönhető, hogy meggyőződésévé vált: „az ember számára a Jóistennel való kapcsolata a legfontosabb. Mindig annak kell vezérelnie a döntéseket, hogy miként cselekedne az adott helyzetben Jézus”. Judit úgy érzi, ebben a közösségben példát láthatott arra, hogyan tudják a társai „cselekedetekbe önteni a vallásos meggyő-

pap, akivel valaha találkoztam. Úgy hisz, hogy használja az eszét is. Amennyire innovatív az ötletek terén, annyira konzervatív a hitben, az Egyházhhoz való hűségben.” Pali megerősíti mindezt, és hozzátéti: „Az első és legfontosabb szerintem az, hogy Miklós hisz Istenben. Ezt mindannyian érezzük. És ezt a hitet át is tudja adni, hitelesen, a mi nyelvünkön.” Péter szerint Miklós a közösség kovásza, aki a „maga intellektuális képességeivel és el-

zódásukat. A nyári együttlétekl kapcsolatban pedig így fogalmaz: „A táborban fel tudunk frissülni, és aztán elindulni a jó irányba. Közel engedjük magunkhoz a fontos kérdéseket, átrostáljuk az életünket, és azt próbáljuk továbbvinni belőle, ami jó. Ez aztán megint kitart egy évig.” Pali a táborat a tetanusz elleni emlékeztető védőoltáshoz hasonlította, és a következőket mondta: „Van lelki életünk, hitünk, de nem árt, ha kapunk egy kis rásegítést. Mi vagyunk egymás mécsesei. Itt mindenki megkapja azt a ráadást, amire szüksége van.”

A tábor persze kikapcsolódást, nyaralást is jelent számukra. A programban kirándulások is szerepelnek, és elmaradhatatlan a könnyed hangvételű táborzáró este. „Itt már nem feltétlenül aktuális egyházi kérdésekről beszélgetünk, nem is a munkahelyi dolgokról, és a gyerekekkel kapcsolatos kérdéseken is túl vagyunk” – árulja el Péter. Ez az este leginkább a humoré, a táncé, az éneké és játéka, amelyben helye lehet például egy lábszépversenynek, a fiúk *Hattyúk tava*-táncbemutatójának vagy akár a *József*-rockoperának is.

A közösség tagjai abban is egyetértenek, hogy a Blanckenstein-tábor leginkább Miklós atyától az, ami. Gábor szerint „Miklós messzire lát. Ő a legracionálisabb katolikus

kötelezettségével nagy megerősítést nyújt. Kimondatlanul is mindig, mindannyian valami útravalót várunk tőle a következő évre”.

Blanckenstein Miklóst hallgatva az embernek az az érzése támad, hogy a közösség tagjaira tett mély hatásának, erejének kulcsa a személyes odafordulásban rejtezik. Így fogalmaz: „Értetni kell az embert, és megkérdezni tőle, hogy mi foglalkoztatja, mi van benne. Néha úgy gondoljuk, hogy majd mi fölgyűrjük az ingünk ujját, aztán megcsináljuk, amit szeretünk kell. De mindig abban a tudatban érdemes tennünk a dolgunkat, hogy nem a mi emberi erőlködésünk a döntő, hiszen Jézus kezében van ez a világ. Ami persze nem jelenti azt, hogy nem kell kreatívnak lenni és értelmezni a dolgokat.”

Blanckenstein Miklós mély szeretettel tekint a közösség tagjaira és az évtizedek alatt köztük kialakult kötelékekre: „Mi már egymásnak végszavazunk, és én szeretem őket. A legtöbbjüket eskettem, keresztem a gyerekeiket, temettem a szüleiket. Nagyon sok időt töltöttünk együtt. Öröm van a szívemben. A hosszú évek alatt volt szenvedés, nehézség is, de a dolgok valahol kikerekednek. Jó dolog élni.”

Trautwein Éva
Fotó: Lambert Attila

Segítségnyújtás a bizalom vértjével

A Magyar Máltai Szeretetszolgálat nemzetközi szerepvállalásáról

A nemzetközi jelenlét, a segítségnyújtás legkülönbözőbb formáival, innovatív módszereivel élő aktív szerepvállalás a Máltai Szeretetszolgálat széles körű missziójának egyik alappillére. A speciális feladatokban bővelkedő elmúlt másfél évtized eredményeiről a nemzetközi fejlesztési vezető posztját tavaly átvevő Czirják Ráhell és a szervezet új ügyvezetőjével, Thaisz Miklóssal beszélgettünk. Nem kerülhettük meg az anyagi válságról, illetve a belső feszültségekről szóló híreket, így a „pillanatkép” felvázolását a jelen aktuális kihívásaitól indítottuk.

– A közelmúltban vált köztudottá a Magyar Máltai Szeretetszolgálat nehéz anyagi helyzete. Új ügyvezetőként röviden összefoglalná a probléma lényegét?

Thaisz Miklós (a továbbiakban T. M.): A Felzárkózó települések program felpörgetett bővítése, a rászorultak példátlanul magas száma korábban nem látott kihívások elé állította a szeretetszolgálatot. Szervezetünk soha nem tapasztalt leterheltséggel működött az utóbbi években, és bár az eredményeinkhez nem férhet kétség, belekezdünk olyan feladatokba is, amelyeket nem volt erőnk határidőre végigvinni. Június végén több európai uniós programunk zárult. Az elszámolás még folyamatban van, és néhány százaléknyi eltérés is nagyon érzékenyen érinthet minket. Nem segítette a helyzetünket, hogy időközben az egyházi kiegészítő normatíva mértéke is kedvezőtlenül változott, tehát eleve szűkülő források mellett kényszerülünk megszorítások bevezetésére. Most olyan megoldást keresünk, amelynek hatásait az ellátottjaink

nem érzékelik, és csak a saját működésünket érintik az intézkedések. De az sem mindegy, hogy a kérdések lezárására milyen megoldást találunk a kormányzat és az Európai Bizottság képviselőivel egyeztetve.

– Immár másfél évtizedes múltra tekint vissza a szeretetszolgálat afrikai munkája, amelyről az *Új Emberben* is rendre beszámoltunk. Hol tart most ez a misszió?

Czirják Ráhel (a továbbiakban C. R.): A Magyar Máltai Szeretetszolgálat kelet-afrikai tevékenységének alapkövét a 2010-es évek elején tették le. Ekkor zajlott a munka legnehezebb része, a kapcsolatfelvétel, az olyan szakmai partnerek, együttműködő felek megtalálása, akik segíteni tudtak a terepi működés előkészítésében. Hiszen nem hatékony, nem kivitelezhető megoldás az, hogy mi távolról, innen, Budapestről irányítsuk a kinti munkákat. Sikerült megbízható, szakmailag kiváló, azonos értékrendet valló szereplőket találni. Mindez

az elődöm, Solymári Dániel, és az akkori vezetés – Kozma Imre atya és a korábbi ügyvezető alelnökünk, Győri-Dani Lajos – érdeme. Az első fejlesztési projektek Kenyában, Tanzániában és Ugandában kezdődtek, amelyek mind nagyvárosi nyomornegyedekhez kötődtek. Az élet alapvető feltételeit igyekeztek megteremteni, ami a tiszta, egészséges ivóvízhez való hozzáférést jelenti. Aztán volt egy kis szélcsend a fejlesztési projekteket illetően; a covid-járvány után indult újra a munka, immár koncentráltan Kenyában. A korábbi években létrejött, évtizedes partneriségekre nagymértékben tudtunk támaszkodni, folytatódott az együttműködés. Az akkor megkezdett munkára építettük a következő szintet. A fluktuáló lakosságú nyomornegyedekben az ott kialakított szanitációs központok biztosítanak állandó jelenlétet számunkra. Üzemeltetésüket helyi szervezeteknek adtuk át, ami egyrészt bevételt jelent a közösség tagjainak, másrészt a kidolgozott pénzügyi konstrukciónak köszönhetően egy hosszú távú működési

modell érvényesülhet ezeken a helyeken, így biztosítva állandó higiéniai szolgáltatást az ott élő embereknek. Ha az érintett közösségi kör változik is, az „intézmény”, a létesítmény – ideális esetben – fennmarad. Így mindig van hova visszamennünk, és rendre aktuális képet kaphatunk a helyi közösség állapotáról, igényeiről, szükségleteiről.

– Hogyan épül fel az „új” Afrika-projektjük?

C. R.: A nyomornegyeden belüli munkánk első szakaszaként a Maslow-piramis alsó szintjét célozzuk meg, ez pedig a tiszta vízhez való hozzáférés, ami nélkül nincs élet. Következő lépésként, a világjárvány után, a piramis fentebbi szintjeire összpontosítottunk, a nyomornegyedben élő lakosság egyéb igényeit kezdtük el kielégíteni. Remek példa erre a történelmi jelentőségű repatriációs programunk. Afrika legnagyobb nyomornegyedéből, a Nairobihoz tartozó Kiberából ötven családot visszaköltöztettünk vidéki otthonaikba, majd képzéssel, mentorálással, illetve anyagi támogatásokkal segítettük, hogy saját vállalkozásokat indíthassanak. E korábban szinte példa nélküli program, amelynek nemzedékeken átívelő hatása van, úgy igyekszik megtörni a Kenyán belüli cirkuláris migrációt, hogy az emberek ne kényszerüljenek a városokba – ott is a nyomornegyedekbe – költözni, hanem vidéken is meg tudjanak élni. A terepi munkának köszönhetően a fontos történéseknél ott tudunk lenni, állandó és személyes a kapcsolatunk az érintett közösségekkel. Az említett működési logika eredményeit, sikerét jól mutatja a most futó gyógypedagógiai programunk, ami szintén egy szanitációs központhoz kapcsolódóan kezdődött. Kenya második legnagyobb városában, az Indiai-óceán partján fekvő Mombasában, egy viszonylag fiatal nyomornegyedben, Bogo

Kiderült, hogy a fogyatékoság kiemelkedő probléma ott. A beszámolóik megerősítették ezt, de magam is rengeteg fogyatékossgal élő gyerekkel találkoztam. A fogyatékossg önmagában dráma, rendkívüli nehézség egy családban, de hatványozottan igaz ez a nyomornegyedekben élőkénél. Sajnos a világ minden pontján hasonló a történet: ha kiderül, hogy a megszületett gyerekkel valami nincs rendben, az apa előbb vagy utóbb elhagyja a családot, az édesanya pedig egyedül marad. A különböző környezeti ártalmakból adódóan Afrikában nem ritka, hogy súlyosan, halmozottan fogyatékosak a gyerekek, ami azt jelenti, hogy huszonnégy óráss ellátást igényelnek. A nyomornegyedekben – ahol napi két dollárnál kevesebből kénytelenek élni az emberek – egy fogyatékos gyermeket gondozó édesanyjának esélye sincs arra, hogy elmenjen dolgozni. Elképesztő a kiszolgáltatottság, felfoghatatlan a nyomor, brutálisan kemény sorsok ezek. Itt léptünk be mi, és kezdtük el egy gyógypedagógiai mikroprojekt felépítését.

– Mennyire ismert, illetve gyakorlatilag és „elméleti szinten” kiket ér el a Málta nemzetközi szerepvállalása? Valójában hol helyezkedik el ez a tevékenységi kör a Máltai Szeretetszolgálat misszióinak sorában?

T. M.: A Máltai Szeretetszolgálat több mint kilencszáz éves szervezet, a máltai lovagrend, a máltai család része. Sokrétű tevékenységet folytatunk itthon. A más országokban működő máltai szervezetekhez viszonyítva a Magyar Máltai Szeretetszolgálat rendkívül nagynak számít. Feladatainkat, vállalásainkat nem szoktuk rangsorolni. A hazai hajléktalanellátás, a legszegényebb magyarországi falvakban megvalósított Felzárkózó települések program vagy a nemzetközi humanitárius segélyezés egyformán jelentős terület.

De kétségtelen, hogy a nemzetközi jelenlét kulcsfontosságú a Málta missziójában. Tevékenységeink sorában kiemelt helyet foglalnak el a Kárpát-medence területén, Erdélyben, Délvidéken, a szomszéd országokban végzett munkáink. A tragikus orosz–ukrán háború miatt most különösképpen szükség van ránk Ukrajnában, leginkább Kárpátalján. A tipikus nemzetközi humanitárius misszió részét képezi a természeti katasztrófák utáni segítségnyújtás; gondolok itt például a törökországi

A lovagrend és a szeretetszolgálat életében fontos szerepet játszik a Szentföld „vonzáskörzete”; elsősorban Szíriában, de Libanonban és Jordániában is voltak programjaink. Az itthon szerzett tapasztalatainkat igyekszünk minél több helyen kamatoztatni.

C. R.: A Máltai Szeretetszolgálat határainkon kívüli feladata két nagy területre oszlik. Az egyik lába az úgymond „szomszédsági”, illetve az Európán belüli szociális munka, ami nem a klasszikus értelemben vett nemzetközi segélyezés. A másik a nemzetközi fejlesztési együttműködés, ami fejlett és fejlődő országok között megvalósuló tranzakció. A nemzetközi segélyezésben a célpontunk Afrika, illetve a Közel-Kelet. A nemzetközi munkánkban is egy az egyben megjelenik a Málta missziója: a hit védelme és a szegények szolgálata. Ez utóbbi Afrika vonatkozásában nem igényel különösebb magyarázatot. A Közel-Keleten zajló fejlesztési munka pedig döntően és elsősorban a helyi keresztény közösségek megsegítését szolgálja. A hit védelme így e tekintetben is megvalósul a munkánkban. Nemzetközi tevékenységünk aktualitása a szükségletekből fakad, legyen szó háborús helyzetekről vagy természeti katasztrófáról. A legutóbbi ilyen, gyors beavatkozást igénylő kihívás a június végi venezuelai földrengés volt. Azonnal felvettük a kapcsolatot a helyi nagykövetséggel és a kinti magyar közösséggel, elkezdtük az igények felmérését. Részt vettünk egy nagy európai segélyszállítmány kiküldésében, valamint pénzadományokat is gyűjtünk. A humanitárius segélyprojektek mellett pedig ott vannak az említett hosszú távú, személyes kapcsolatokra építő, a helyi közösségek életét rendszerszerűen segítő, nemzetközi fejlesztési együttműködési programjaink. Ilyen a Kenyán jelenleg zajló gyógypedagógiai projekt is.

T. M.: Ahogy az imént elhangzott, a hazai és a nemzetközi tevékenységünk ugyanazon elveken nyugszik; a hit védelme és a rászorulóknak szolgálata mozgat minket. Legfontosabb egyrészt a folyamatos jelenlét (ami itthon persze könnyebben, közvetlenebbül megvalósítható), másrészt a gyors reagálás az adott problémára. Természetesen hosszabb távú tervekben is gondolkodunk, de a fő kérdés számunkra elsősorban az, hogy éppen hol van szükség ránk. Ez egyaránt vonatkozik Magyarországra, a Kárpát-medencére, valamint az egyéb nemzetközi segélyezési feladatokra. Alapállásunk, hogy bel- és külföldön is az önszertést támogatjuk. Nem mi mondjuk és határozzuk meg, hogy az adott térségben, közösségben mire van szükségük az embereknek. Látjuk, hogy itthon két, szocioökonómiai szempontból nagyon hasonló falu közössége is teljesen másfajta segítséget igényel. A helyi diagnózisaink mást és mást mutatnak. Nemzetközi viszonylatban pedig hatványozottan igaz ez. A Ráhel által vázolt, Bogo Bogóban zajló nyomortelepi program kiváló példa arra, hogy a fogyatékossgal élő gyerekeket érintő gyógypedagógiai segítségnyújtás is a helyi közösség igényeire adott speciális válasz – amire nagyon büszkék vagyunk.

Bogóban kezdtünk dolgozni, ahol korábban semmiféle fejlesztés nem történt. Itt is a vízhez való hozzáférés biztosítása volt az első lépés. Én voltam az első fehér ember a telepen. Körbevittek, megismerhettem a közösséget, jártam több gyülekezetben, iskolában, mecsetben...

vagy a közelmúltbeli venezuelai földrengésre. Ilyen helyzetekben már kellő tapasztalatot, gyakorlatot szereztünk, ami azért is lényeges, mert a gyors reagálás itt alapvető, döntő tényező. A nemzetközi szerepvállalás terén az utóbbi időkben a Közel-Kelet is a fókuszba került.

– A helyben segítség, illetve a közösségteremtés hazai és nemzetközi viszonylatban egyaránt fontos törekvésük. Az itthon és külföldön szerzett tapasztalataik, eredményeik, módszereik valamilyen módon összeadódnak, termékenyítően hatnak egymásra?

T. M.: Abszolút. Magyarország közepes országnak számít a kontinensen, a Máltai Szeretetszolgálat viszont egy nagy szervezet, ami egész Európában „látszik”. Büszké lehetünk az innovativitásunkra; arra, hogy új eljárásokkal, technikákkal gazdagíthatjuk a karitatív munkát, a segélyezés lehetőségeit. A kenyai projekt ilyen értelemben különlegesség. De említhetem Kárpátalját is, ahol például csirkéket osztunk a bajbajutottaknak, hogy segítsük az önellátásukat. A legkülönbözőbb jellegű előremutató megoldásokban gondolkodunk. Sokféle szociális problémával küzdünk Magyarországon is. Bizonyos jelenségek mindenfelé előfordulnak, de ezek más-más háttérű közösségeket érintenek. Kanadában például az inuitok integrálására hoztak létre programokat. A venezuelai El Sistema mintájára indult az zenetanulást kínáló Szimfónia program, amely nálunk is sikeresen működik a hátrányos helyzetű zsákfalvakban élő általános iskolás gyerekek körében. E módszer segítségével a zene által teremtünk együttműködő közösségeket. Vagyis nemzetközi szinten is tanulunk egymástól, kapunk és adunk programokat, metódusokat. A természeti katasztrófák, háborúk, járványok, a migrációból fakadó problémák nem állnak meg a határoknál, ezen a téren mindig készenlétben kell lennünk.

C. R.: A működési keret, az elvek, a célok és a megközelítés azonos, de a munkánk kontextusa nagyon sokféle. Már egy faluszéli cigánysor és egy afrikai nagyvárosi nyomornegyed szegénységi szintje is más, a belső társadalmi folyamatok és a közösségi működési módok pedig teljes mértékben eltérőek. Így a két helyszín más-más beavatkozási eljárást igényel. Abban viszont egyezik a hozzáállás, hogy helyben akarunk segíteni, a közösségekkel foglalkozunk, és

hosszú távban gondolkodva vonjuk be az ott élőket az őket érintő teendőkbe. Sok mindent merítettünk a hazai módszerekből, és bízom abban, hogy mi is inspirálóan hatunk a Magyarországon dolgozó kollégáinkra.

– Újabban a hazai Egyház is igyekszik kivenni a részét az afrikai segítségnyújtásból. A Katolikus Karitás – gondolom, részben a Máltai Szeretetszolgálat másfél évtizedes tapasztalataira, mintáira is építve – Ugandában egy iskola építését támogatja. Ez azt mutatja, hogy itthon is egyre több figyelem összpontosul Afrikára?

T. M.: A feladat e téren is határtalan. Nincs annyi szervezet, kapacitás, ami a töredékét el tudná végezni az ottani munkának. Még Magyarországon belül sincs, nemhogy Afrikában, ahol a nagyobb donorországok sokszor csak az érdekeik mentén avatkoznak be. Pedig kifejezetten a missziókra, a helyben segítségre van szükségük az ott élőknek. Egyébként a hazai karitatív szervezetek között létezik együttműködés, amelynek különböző formái vannak. A Karitatív Tanács is ebben a szellemben működik. Nem ugyanabban vagyunk erősek, így egymástól is tanulhatunk, illetve erősíteni is tudjuk egymást.

C. R.: Az afrikai szerepvállalás alapvetően egy zártabb rendszer, abban a tekintetben, hogy megvan a saját misszió: a terepi szükségletek felmérése, a problémák orvoslása. Az állandó és legfőbb inspirációt az jelenti számunkra, amikor látjuk, hogy mit tudunk elérni a nyomornegyedekben, milyen pozitív változásokat tudunk elindítani a munkáink révén. Azt hiszem, hogy mindezen eredmények leginkább a társadalmunk irányában jelentenek megerősítést: a mi munkánk ugyanis a magyar társadalom segítőkészségének a kifejezése. Az, hogy egyre több ilyen jellegű projekt valósulhat meg, szerintem azt mutatja, hogy az emberek megbíznak bennünk. A kommunikációra és az átláthatóságra – erőnkön felül – a lehető legnagyobb figyelmet fordítjuk; igyekszünk minden tekintetben transzparensnek lenni. Örömmel tapasztaljuk a magyar társadalom bizalmát és megrendíthetetlen segíteni akarását.

– A „nemzetközi Málta” számos módon, kreatívan rögzíti, illetve közvetíti széles körű tevékenységének eredményeit. Ott a látványos honlapjuk és a rangos Máltai Tanulmányok folyóirat. Számos konferenciát, kerekasztal-beszélgetést, előadást, jótekonysági estet szerveztek már. Hogyan funkcionálnak a régi-új kezdeményezéseik, „innovációik”?

C. R.: Három szférában működik a vonatkozó kommunikáció. A legszélesebb körhöz a

honlapok, a közösségimédia-felületeink szólnak. Az akadémiai szintet képviseli a Solymári Dániel által elindított és szerkesztett *Máltai Tanulmányok* folyóirat, valamint a hazai és külföldi publikációink sora, illetve idetartoznak a tudományos konferenciák és az előadások is. A harmadik, legújabb területre pedig példa az úgynevezett Civil NEFE Fórum. A Máltai Szeretetszolgálat nagy felelősséget érez aziránt, hogy a szakmai munkák eredményeit, a hozzáadott értéket visszaforgassa a rendszerbe, tapasztalatait megossza a területen dolgozó más civil szervezetekkel, és szakpolitikai ajánlásokat fogalmazzon meg. Ezért a HAND Nemzetközi Humanitárius és Fejlesztési Civil Szövetséggel tavaly létrehoztuk a Civil NEFE (Nemzetközi Fejlesztési Együttműködési) Fórumot, amelynek huszonnégy – elsősorban afrikai fejlesztésekkel foglalkozó – magyar civil szervezet a tagja. Ez egy kiváló informális egyeztető fórum, ahol összejöhetnek, eszmét cserélhetnek, és közösen tudunk szakmai, szakpolitikai ajánlásokat megfogalmazni. Az aktualitásoktól függően megoszthatjuk a tapasztalatainkat, tanácsokkal segíthetjük egymás munkáját, és építhetjük a kapcsolatrendszerünket. Mindez pedig hozzájárulhat a terepen az ellátottak, segítettek számának növeléséhez.

– Mit jelentenek a szeretetszolgálat jövőjére nézve a közelmúlt hazai és nemzetközi történései?

C. R.: Kétségtelenül izgalmas korban élünk mind nemzeti, mind globális szinten. Itthon a kormányváltás teremtett új helyzetet, saját területünket, a „nagy egészet” nézve pedig a nemzetközi fejlesztési együttműködési rendszer paradigmaváltását látjuk. Egy olyan új időszak körvonalazódik számunkra, amely sajnos a korábbi hagyományos donorországok befelé fordulását, bezárkózását és „énközpontúságát” mutatja. Most az a narratíva erősödött, hogy akkor segítünk, ha az egészből valami hasznunk származik. Gyakorlatilag sikerült visszalépniünk az ’50-es évek hidegháborús politikájának szövetségsszerzési időszakához. Mindez szembe megy a keresztény értékrenddel és a humánus princípiumával is, ami nagy károkat okoz ott, ahol mi segíteni szeretnénk. Ugyanakkor minden nehézségével együtt e történelmi pillanat lehetőség is. Magyarország nem nagy, nem hagyományos donorország. De ha a képviselt értékeinkkel, az imént vázolt „helyben segítés” szemléletmódjával és nagyjából a korábbiakhoz hasonló mértékű anyagi ráfordítással folytathatjuk a munkánkat, akkor Magyarország ki tud emelkedni a nemzetközi donormezőnyből.

T. M.: A szeretetszolgálat nagy hagyomány, tapasztalattal és kiterjedt kapcsolatrendszerrel bír. Ahogy a humanitárius krízisek esetén eddig is együttműködő fél voltunk a magyar kormány számára, úgy továbbra is itt vagyunk, hogy elkötelezetten betöltsük a missziókat.

Pallós Tamás
Fotó: Lambert Attila

Önképzés és megújulás

Nyári rekollekción a Székesfehérvári Egyházmegye papjai

Kiszakadni a plébániai létből, Isten jelenlétében felidézni a szentelési kegyelmet, és a kiválasztottság bizalmában együttműködni a kegyelemmel – a Székesfehérvári Egyházmegye papjainak bodajki nyári lelkigyakorlata augusztus 3-án az önképzésről, a továbblépésről, a megújulásról szólt Papp Miklós görögkatolikus parókus, erkölcssteológus vezetésével.

A papok végiggondolhatták elhívásuk misztikus élményeit, áttekinthették a tudatos életvezetés kérdéseit, a papi életet veszélyeztető helyzeteket, a hívekkel való kapcsolatukat. Beszéltek a tudatos életvezetésről, az időbeosztásról, a döntéshozatalról, hogyan kell stratégikusabban vezetni a papi életet. Szó esett a lejtőkről, azokról az utakról, amelyek a mélybe rántanak. A művészeti alkotások szemlélésén keresztül a szépség közvetítésének fontosságát is hangsúlyozták, és megismerkedtek a görögkatolikus liturgia igazi jelentőségével, értékeivel.

Papp Miklós elsősorban gyakorlati szempontból vizsgálta egy plébános kihívásait, hogyan szervezze a közösségét, a saját életét és tartson egyházközségével jó kapcsolatot. Nagy hangsúlyt helyeztek arra, hogy a papok értékeljék hivatásuk méltóságát és tiszteljék a hívek életét. A lelkigyakorlatot lezáró szentmisében Papp Miklós hangsúlyozta: a mindennapi misztika arra való, hogy megnyíljon a szív számos ajtaja, és Isten belépve ezeken elbűvölje az embert, hogy jól menjen a papi szolgálat akkor is, amikor fáradtabban, nehezebben telik egy-egy nap. Mert – mint mondta – ezek a pulzáló emlékek tudnak megtartani, hogy ebből az elbűvöltségből, amit az apostolok is átéltek a Tábor-hegyén, abból menjen a pap a hívek közé.

„Az igazi nagy szentek mindig le tudtak hajolni, és ezt nem megálázatásnak tekintették, hanem megtiszteltetésnek. Kíváncsi vagyok, hogy tudjátok magatokban tisztelni azt, hogy az Isten titeket kiválasztott, és látja benneteket a jó papot. Adott kegyelmet, engedjétek magatokat elbűvölni, legyen méltóságátudatok,

Papp Miklós: a nehéz életű hívek nagyon tudják szeretni azt a papot, aki mellettük van az életükben

tudjátok tisztelni a hívek nehéz életét ott a terepen. (...) A hívek, akiknek nehéz életük van, megérik, ha a pap tiszteli vagy nem tiszteli őket. (...) Megérik, és nagyon tudják szeretni azt a papot, aki ott van velük a terepen, és szeret.”

Papp Miklós végül így búcsúzott el a lelkigyakorlatozóktól: „A papi élet olyan, mint a liftezés: mindig el kell rugaszkodni a földtől, föl az Istenhez. Minden ima ilyen, fölvisz Istenhez, aztán vissza kell menni a

napi életbe. Minden lelkigyakorlat ilyen, föl Istenhez, aztán vissza a terepre. De bízni kell abban, hogy majd egyszer mindenki ott maradhat fönt, Isten közelében.” A Székesfehérvári Egyházmegye papi lelkigyakorlatán a fiatal atyák is részt vettek, ők végezték a liturgiákat, így alkotva szép papi egységet az idősebbekkel.

**Forrás: Székesfehérvári Egyházmegye
Fotó: Mórocz Tamás**

Értelmezzük az életünket Isten logikája szerint!

Nagyboldogasszony-búcsú
Mátraverebély-Szentkúton

Zarándokok ezrei vettek részt augusztus 15–16-án, szombaton és vasárnap a Nagyboldogasszony-főbúcsú programjain a Mátraverebély-Szentkút Nemzeti Kegyhelyen. A vasárnapi ünnepi szentmise főcelebránsa és szónoka Udvardy György veszprémi érsek volt.

Nagyboldogasszony, vagyis Szűz Mária mennybevétele az Egyház egyik legjelentősebb Mária-ünnep. Augusztus 15-ére és 16-ára idén is megtelt a mátraverebély-szentkúti kegyhely a gyalogosan, busszal vagy autóval érkező zarándokok ezreivel.

Szombaton 11 órakor az ünnepi szentmisét Varga Lajos nyugalmazott váci segédpüspök mutatta be. Napszállta után virrasztás kezdődött, 23 órakor a kereszttújárás következett, majd éjféltkor szentmise.

Vasárnap délelőtt ismét két-háromezer zarándok gyűlt össze a szabadtéri oltár előtt. Sokan a tér felett magasodó domboldalon és

érseket, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) elnökhelyettesét, megemlítve, hogy a kegyhely az MKPK felügyelete alatt áll.

Orosz Lóránt hozzátette, hogy Udvardy György „nógrádi ember, pontosabban szécsényi”, aki a ferencesek hívására mindig szívesen jön Szentkútra.

A veszprémi érsek köszönetet mondott a ferenceseknek, akik hosszú évek óta gondját viselik a kegyhelyre érkező zarándokoknak. A rendalapító jubileumi évére utalva hangsúlyozta: „mindnyájan tanulni akarunk Szent Ferentstől, az ő magatartásából”. Külön megköszönte Orosz Lóránt szolgálatát, aki tizenkét éve van jelen itt, és kilenc éve a kegyhely igazgatója, majd köszöntötte Kárpáti Kázmér ferences testvért, aki átveszi a kegyhely irányítását. Ezután a búcsús tömeghez szólva a következőket mondta: „A zarándoklás az Egyház természetéhez tartozik, ezáltal is otthon vagyunk az Egyházban. Mindig öröm idejönni Mátraverebély-Szentkútra, imádkozni, kérni, hálát adni, és a jövőt tervezni.”

Udvardy György veszprémi érsek: Szűz Mária segít helyesen értelmezni istengyermeki létünket

tuk, együtt akarnak lenni a találkozás örömeiben, jelen lenni Isten szeretetében.” Új módon ismerik

meg Istent, és új módon értelmezik az életüket: „a magasztalás szavaiban ott van Isten logikája: a kicsinyek felmagasztalása”.

A mai hívők is e titok tudói – folytatta az érsek –, „mert a keresztségben, a szentségek erejében megismerték Isten szeretetét. Ma pedig találkozni akarunk Máriával, az Egyház Anyjával, példaképünkkel, ugyanakkor egymással is; idehozzuk döntéseinket, örömeinket, gondjainkat, terheinket, betegségeinket, azért, hogy új módon értelmezzük ezeket”. Mária, a kegyelemmel teljes, az anya, aki a mennyben van, bátorít minket, és Jézusra mutat: Azt tegyék, amit ő mond! – hangsúlyozta a szónok. „Megköszönjük most Mária anyai oltalmát, azt, hogy imádkozni tanít bennünket, és

hogy mindig bizalommal tekinthetünk rá. Ő jól ismer minket akkor is, amikor nem mondunk

Orosz Lóránt OFM (balra) kilenc éven át volt a kegyhely igazgatója, Szentkút irányítását Kárpáti Kázmér OFM vette át

az erdőszéli fák alatt helyezkedtek el. A 11 órai ünnepi szentmisén Udvardy György veszprémi érsek volt a főcelebráns.

A kegytemplomtól indulva a szabadtéri szertartásra vonuló papság és az asszisztencia előtt többek közt Gyöngyösről, Szakmárról, Nézsárol, Rimócról, Gyöngyöspatáról, Gyöngyöstarjánból érkezett búcsújárók menete haladt virágcsokorral ékes fészületekkel, búcsús zászlókkal, és a hagyományt őrizve, éltetve a Mária-lányok, vállukon a – rózsával, liliummal díszített – hordozható Szűzanya-szobrokkal; előttük, mögöttük pedig kicsi máriás zászlókat lengető, a nagyokhoz hasonló népviseletbe öltözött gyermekek lépdeltek.

A szentmise elején Orosz Lóránt OFM leköszönő kegyhelyigazgató (aki a ferencesek pécsi fiókházában folytatja szolgálatát) üdvözölte a jelenlévőket „határon innen és túlról”. Külön köszöntötte a koncelebráló papság körében Kárpáti Kázmér ferences szerzetest, a mátraverebély-szentkúti kegyhely új igazgatóját, valamint a főcelebráns Udvardy György veszprémi

Udvardy György homíliájában arról beszélt, hogy a Boldogságos Szűz Mária mennybevétele napján azt a nagy titkot ünnepeljük, hogy Mária hathatós segítség számunkra, és a mi hívő utunk is kapcsolódik az övéhez. Mária és Erzsébet találkozásának evangéliumi történetére utalva rámutatott: ők ketten megismerték Isten üdvözítő szándékát, és új módon történt ez az istenismeret: feltárult előttük Isten szeretetének titka. „Találkozni akarnak egymással, meg akarják tudni, kik is ők valójában, meg akarják ismerni, hogy mi a jövőjük, a felada-

el neki mindent; ő az anya, aki pontosan tudja, mi van a gyermek szívében. Segít, hogy helyesen tudjuk értelmezni istengyermeki létünket, és új módon tekinthessünk a minket körülvevő világra, a társadalmukra, felfedezve, mi a feladatunk benne nekünk, krisztusi embereknek. Fel kell ismernünk Isten hathatós tetteit az életünkben: azt, amikor hűségesek maradtunk, amikor megbocsátók voltunk, amikor a reménytelenség ellenére sem akartuk elengedni a reményt! Szűz Mária arra is bátorít minket, hogy a világ folyása, a társadalmi változások közepette mindig Jézus Krisztushoz, az ő országának törvényeihez ragaszkodjunk. Figyelmeztet bennünket, hogy ne veszítsük el a napi imádságot, ne gondoljuk, hogy nincs időnk rá. Fedezzük fel régi imáinkat, mert istenismeret van bennük és jövő! Mária azt is kéri, hogy tegyünk erőfeszítéseket ünnepeink megünneplésére, ne hagyjuk el a vasárnapi szentmisét. Ő segít, hogy ragaszkodjunk vallási hagyományainkhoz, amelyek tele vannak életbölcsséggel, istenismerettel. Törekednünk kell továbbá az egységre a családban, az Egyházban, s fontos, hogy ez az egység az isteni tekintélyen és a bizalmon alapul! Például akkor, amikor a társadalmi törvények sok mindent lehetővé tesznek, olyasmit is, ami számukra nem feltétlenül az élet útját jelenti. Nekünk, hívőknek Krisztus törvényei mellett kell kitartanunk, mert azok jelentik a jövőt – szögezte le az érsek. – Mária segít, hogy gyermekeinket megtanítsuk dönteni, és arra is, hogy a döntéseiknek következményei vannak. Bátorít, hogy a periferiára kerülőknél is adjunk helyet a közösségünkben, hiszen gondoskodnunk kell róluk. A remény asszonya, a mennybe felvett Mária, ő bátorít minket erre” – zárta beszédét Udvardy György érsek.

Az áldozás után a szertartás körmenettel folytatódott. Megmozdult a több ezres, éneklő tömeg, amelynek élén a helybeli búcsús feszület és a Mária-kép haladt, a hagyományörző zarándokmenet mögött pedig Udvardy György érsek az Oltáriszentséggel.

A körmenet végén az érsek megáldotta a jelenlévőket a szentséggel, felcsendült a pápai himnusz, majd a magyar himnusz és a Boldogasszony, Anyánk. Ezután a papság és az

asszisztencia a zarándokok sorfala közt átvonult a szentkúti Nagyboldogasszony-bazilikába, és a szertartás a főoltáron található kegyszobor előtti imádsággal ért véget.

Az ünnepi program az ebéd után litániával, majd a zarándokok kegytárgyainak megáldásával folytatódott.

Körössy László
Fotó: Merényi Zita

A vatikáni euró új dizájnnal jelent meg

Ismét látható a pápa arcképe az érméken

A Vatikáni Filatéliai és Numizmatikai Hivatal július 30-án mutatta be az új vatikáni euróérme-sorozatot, amely az első, amit XIV. Leó pápasága alatt bocsátottak ki. A világ legkisebb államának pénzürméin ismét a hivatalban lévő Szentatya arcképe látható.

Az új hivatalos euróérme-sorozat a Ferenc pápa visszafogott numizmatikai elképzelései és elődeinek a pápai portrét előtérbe helyező hagyománya közötti kompromisszumot tükrözi. Az 1, 2 és 5 eurócentes érmék előlapján továbbra is csupán a pápai címer látható. A 10 eurócentestől a 2 eurósig terjedő címleteken viszont a hivatalban lévő pápa arcképe jelenik meg a nemzeti oldalon.

A 2 eurós érme a XIV. Leó pápa címerének jellegzetes elemeit is megjeleníti: a liliumot, amely a tisztaságot és a Mária-tiszteletet szimbolizálja, valamint a nyíllal átszúrt lángoló szívet egy nyitott könyv felett, amely az ágostonos szellemiséget és Isten ígéjének az emberi szívet átalakító erejét jelképezi.

Az 5 eurós érme a világi javakról való lemondást ábrázolja: Szent Ferenc levátközését, amely megtérésének meghatározó pillanata és a ferences szellemiség kifejeződése; az anyagi javaktól való elszakadást, a múlttól való elhatárolódást és az Istenbe vetett teljes bizalmat szimbolizálja.

A Vatikánvárosi Állam az Olasz Köztársasággal kötött monetáris megállapodás révén az euró-övezet része, és évente saját euróérmeiket bocsát ki. Viszonylag alacsony példányszámuk miatt ezek az érmék a gyűjtők körében különösen keresettek, és jelentős numizmatikai értéket képviselnek.

Az érmék beszerezhetők a Vatikáni Filatéliai és Numizmatikai Hivatal honlapján keresztül.

Forrás: Vatican News német nyelvű szerkesztősége/Gerhardus.ro;
Vatikánvárosi Állam Kormányzósága
Fotó: Vatikánvárosi Állam Kormányzósága

HÍREK KÉPEKBEN

A veszprémi Szent Mihály-főszékesegyházban augusztus 8-án tartott esti ünnepi szentmisét és koncertet követően augusztus 9-én Boldog Bódi Mária Magdolna születésének helyén folytatódott a hálaadás születésének 105. évfordulójához kapcsolódva. A szigligeti ünnep különleges jelentőségét az adta, hogy a Szűz Mária Szent Neve-templom közössége ezen a napon vehette át Boldog Bódi Mária Magdolna ereklyéjét.

A Pécsi Tudományegyetem (PTE) Szőlészeti és Borászati Kutatóintézete augusztus 12-én bemutatta a háromszáz éves történeti pincerendszere átfogó korszerűsítésének eredményét. Fábián Adrián, a PTE rektora felkérésére Felföldi László pécsi megyéspüspök áldotta meg a felújított pincét és a 2026-os évi szüreti munkákat, valamint bemutatták az új püspökségi palackos borokat is.

Válogatás
az
Új Ember
archívumából

1945. augusztus 9-én jelent meg az Új Ember első száma. A jubileumi év elmúltával szerkesztőségünk úgy döntött, hogy folytatja a retrospektív rovatot: történeti, lelkiességi vagy irodalmi szempontból jelentős írásokat válogatunk és közlünk újra a lap archívumából. A Szent Jobbról szóló, történelmi dokumentum értékű írást – amely az 1945. augusztus 26-i számban jelent meg – két részletben olvashatják.

Szent Jobb-körmenet a budai Várban 1949-ben
Fotó: Fortepan/Buzinkay Géza

– A Szent Jobb nélkül – írta múlt számában az Új Ember –, dísz és pompa nélkül, és lelkileg is porba és hamuba öltözötten tartjuk meg 1945 Szent Istvánját, az ünnepi körmenetet. – Ezt írtuk, pedig akkor már az egész előző hét azzal a reménykedéssel telt el, hogy a Szent Jobb mégiscsak megérkezik. Tudtuk róla, hogy Salzburgban van, Ausztriának amerikai csapatok megszállta övezetében; a salzburgi érsek őrzi; az Akció Katolika országos elnöksége akkor már kérte is, hogy adják vissza a jogos tulajdonosnak, a magyar nemzetnek és a magyar katolicizmusnak. De az, hogy éppen Szent István napjára visszakérüljön, csüggesztően valószínűtlennek látszott. Jobbnak ígérkezett róla lemondani. Annak ellenére is, hogy a Magyarországra küldött amerikai misszió hihetetlen előzékenységgel és a leggyengédebb kedvességgel kezelte a kérést, és akkor már neki is vágott az útnak Ausztria felé: Henry Simmonithe ezredes, George Stephen Kovach alezredes, Edward Czernick őrnagy és Stephen Schmerger őrmester.

Négy amerikai katona

Az amerikai misszionáriusnak ez a bizottsága elindult, de hát elnyelték a Salzburg felé vezető utakat. Semmi hír róla süket napokon át. Mégiscsak legjobb lesz a Szent István napjára való megérkezéssel lemondani. Így érkezik meg augusztus 19-ének vasárnap estéje, Szent István vigíliája, az éjszakai zsolozsmának az az

művön, autón érkezett, nem angyalok hozták, szombatról vasárnapra virradó éjféltkor indultak Salzburgból és majdnem hogy megállás nélküli dörgéssel rohantak az Alpesek folyóvölgyein át és a Duna mellett Pestig. De mégis van a dologban valami csodaszerű. Akik ott vannak, körülterdelik a faládát és sírnak.

Szikratávirat és egy amerikai diplomata

Az ezer kilométeres út porfellegei közül kibontakozó nyájas, acélarcú amerikai katonákból harapófogóval kell kihúzni a részleteket, pedig ennek a csodaszerű megérkezésnek ők az emberi hősei. Úgy hozták el nekünk a Szent Jobbot a szürke páncélautón, mint a vadászó héja a zsákmányát, lecsapva és magukhoz ragadva őt minden nehézség ellenére, – nehézség pedig volt bőven, mert a Szent Jobbot (hála Istennek) erős és becsületes aggodalmak őrizték.

Hogy visszakapjuk, ahhoz mindenekelőtt a megszállási övezet főparancsnokának, Clark tábornoknak engedélye kellett. De Clark tábornok pontos katona és tudja, hogy ilyen egyházi ügyekben ott a Római Egyház főparancsnok-uralkodója, a Pápa, döntsön az, hogy a magyar katolikusság kérését teljesítheti-e a salzburgi érsek! Szikratávirat villámlik át az Alpokon Rómába, Amerika vatikáni követének. A további tőle függ. De az ügyben éppen az a csodaszerű, hogy érzelmeiket és akaratokat úgy mozgat meg, mint a villám.

Hogyan érkezett meg a Szent Jobb

ezer kilométeres autóutakon, diplomáciai tárgyalásokon, pápai kihallgatáson, az Alpokon, hóviharokon át? (1. rész)

időszaka, amikor a breviáriumi imádságaiban már felhangzik a Hitvalló másnapi dicsérete, és az est és a breviáriumi időszak csillagforgásával egy időben portól vastagon lepott szürke páncélautó áll meg az Angolkisasszonyok Váci utcai zárdája előtt. És a Szent Jobb ott lakó öregnek, Witz Béla prelátus érseki helynöknek és az éppen nála lévőeknek hozzák a hír villámütését: megérkezett! Nincs benne semmi különös, egészen természetes jár-

Az amerikai diplomata mintha csak megérezné a kilencszáz éves kézcsont nélkül magát oly árvának, megfélemledettnek és elhagyottnak érző dunamenti ország sóhaját. Ez az ország a Duna és Tisza mentén kicsiny, magános földdarab, a két folyó úgy nyúlik és nyílik fel térképén, mint ölelésre vágyakozva széttárt két árva kar. A követ azonnal kihallgatást kért XII. Pius pápától...

XII. Pius pápa

A pápa, aki járt Budapesten, azonnal hozzájárult az engedélyhez. Amikor Budapesten járt, ő maga is látta hét évvel ezelőtt, a Kongresszus fehér és arany lángjai között, alabárdok között és testőrök között, azon a helyen, ahol azóta csak kormos, iszonyú romok vannak. És a halászgőzű most áldó mozdulattal villan az azóta annyit tévedett és bűnhődött nép felé. (Istenem, eljutott-e néhány fénykép az iszonyú romokká pusztult Budáról XII. Pius pápa elé?) És a böjttől és gondoktól szikárrá fogyott arcbán azok az emberfölötti értelmű túlvilági okosságú szemek fényük mögött az olvadt fém ragyogásával: meglátták-e nyomorúságunknak ezt a mélységét is? Bizonyára tud rólunk és fáj érettünk az a hatalmas és kegyes szív, amelybe akkor is, ittjártakor, bennünket belezárt. A Vatikán üzenetével újra villámlani kezd az Alpok fölött a táviró.

Sziklagátak, szerpentinek, éjszaka

A budapesti misszió katonai küldöttsége pedig, amely Salzburgban várakozik, most már megkaphatná ugyan az ereklyét, de az azt rejtő páncélszekrény kulcsa a Salzburgtól távollévő érseknél van. Újabb akadály, amit le kell győzni, de az ügy amiben benn vannak, a titok tovább ösztönzi őket arra, hogy legyőzzék ezt az akadályt is. Az érsek délen van, egészen az olasz határnál, Lugauban: ott tart lelki gyakorlatot. Salzburg és Lugau között ott vannak az Alpok és ott vannak az Alpok legvadabb hegygátjai. Mintha egy óriás öt nyitott ujjat terpesztene szét. Mindegyik ujj kétezer méteres hegyvonulatokkal szökik magasba: Salzburgtól Lugauig át kell kelni négy ujjon. Amerikai katonáink nekivágnak a völgyekből a magasba a hóviharokba.

(A következő számunkban folytatjuk)

IMAÓRA

Kútölgyi Szűz Mária-engesztelő-kápolna: engesztelő virrasztás hazánk lelki megújulásáért minden csütörtökön 20 órától pénteken 5 óráig az Oltáriszentség előtt. Cím: Budapest XII., Galgóczy u. 49. (BKK: a Széll Kálmán térről a 128-as busszal a végállomásig, a Regőczy István térig.)

Az Örökimádás-templom (Budapest IX., Üllői út 75-77.) szentségimádási rendje: hétköznap 8 órától 18 óráig, vasárnap 12 órától 18 óráig. Minden csütörtökön a 17 órakor kezdődő imaórán, majd az azt követő szentmisén előre felvett miseszándékokért imádkoznak. Minden hónap első csütörtökén papi és szerzetesi hivatásokért, a másodikán a templom karitászcsoportjának szándékára, a harmadikon az imaládába elhelyezett szándékokért imádkoznak.

A Szent István-bazilika Mária-kápolnájában (Budapest V., Szent István tér 1.) égi kérésre, huszonhat éve minden csütörtökön 20 órától péntek reggel 5 óráig engesztelő imavirrasztást tartunk Magyarországra, a magyarság lelki megújulásáért. 21 órakor mindig más atya mutat be szentmisét a két legszentebb Szív szándékára. Mindenkit szeretettel várunk! Imádkozzunk együtt!

Szentmisét mutatnak be Mind-szent József bíboros boldoggá avatásáért a városmajori Jézus Szíve-templomban (Budapest XII., Csaba u. 5.) a következő napokon: szeptember 5., szombat; október 6., kedd; november 6., péntek. A szentmise 7 órakor kezdődnek. December 5-én, szombaton reggel 6 órakor.

LELKIGYAKORLAT

A Szent Gellért Lelkigyakorlatos Házban (Leányfalu, Mórucz Zsigmond út 141.): augusztus 27-én 18 órától 30-án 13 óráig Ocsovai Grácián atya lelkigyakorlata: „Szent Angyalok”. Elérhetőség: 06/26-383-212, 06/30-466-0749

BÚCSÚ

A búcsúszentlászlói kegytemplomban szeptember 6-án, vasárnap, Kisboldogasszony ünnepén búcsúi szentmise lesznek 9 órakor Tóth Gábor atya, 11 órakor Sziájtó László esperes plébános vezetésével. Közreműködik a kegytemplom kórusa és a Zala Brass fúvósegyüttes.

A keszthely-zalaszentgróti esperesi kerület papjaival és hívekkel közös szentmise lesz a búcsúszentlászlói kegytemplomban. Szeptember 11-én, pénteken 17 órától szentségimádás, 18 órától ünnepi szentmise, amelyet Udvardy György érsek celebrál. A szentmisén közreműködik a kegytemplom kórusa.

Fogyókiváltó Boldogasszony-búcsúra várják a zárandókat szeptember 20-án, vasárnap Búcsúszentlászlón, a kegytemplomban. A 9 órai szentmisét Ocsovai Gábor Grácián OFM celebrálja. A 11 órakor kezdődő ünnepi búcsúi szentmisét Pápai Lajos nyugalmazott győri püspök mutatja be, közreműködik a Zala Brass fúvósegyüttes, valamint a kegytemplom kórusa.

SZERETETLÁNG FESZTIVÁL

Budapesten, a Máriaremetei Kegytemplom parkjában (Budapest II., Templomkert 1.) augusztus 29-én 9 órától ismét megrendezésre kerül a Szeretetláng Fesztivál. A 10.30-kor kezdődő szentmise főcelebránsa Martos Levente Balázs esztergom-budapesti segédpüspök lesz. Homíliájának témája: „Mit tehetsz a leendő hivatásokért, mit tehetsz a papjaidért?” Beszédének vezérfonala a Szeretetláng lelki napló egyik üzenete: „Nem csak a még el nem indult hivatásokat ajánlom különös figyelemtekbe, sokkal inkább a már elindult papi hivatásokért hozzatok sok áldozatot.” Szilágyi Szabolcs piliscsabai plébános, a csendes szentségimádás terjesztésének széles körben ismert apostola az egyéni szentségimádás elindításának lelki és szervezési alapjairól tanít. Előadásának mottója: „Ahogyan feltárom magam az Eucharisztia előtt, Jézus is úgy tárja fel önmagát előttem. Ahogyan én átadom magam Neki, úgy kezd el Ő is átadni magát nekem.” Szabó József exorcista atya korunk szellemi harcáról, a gonosz „trükkjeiről”, azok felismeréséről és kivédéséről tanít, mert ahogyan vallja: „Az ördög főként az Istenbe vetett bizalmat, a reményt és a szeretetet akarja tőlünk elvenni.” A szentségimádást Kemenes Gábor atya vezeti, a közbenjáró imaszolgáltatást az Új Szív Közösség szervezi, a zenei szolgáltatást az Eucharistia együttes és tizenéves gyermekeik végzik. Részletes program: www.szeretetlang.hu T.: +36/30-205-8170; e-mail: kindelgyozo@gmail.com

PÓTFELVÉTELI

A Brenner János Hittudományi Főiskola katekétá-lelkipásztori munkatárs, római katolikus kántor, hittanár-nevelőtanár képzéseire pótfelvételi eljárás keretében várja a jelentkezőket. Azokat a római katolikus vallású személyeket hívják, akik hitüket a gyakorlatban, munkájukban is cselekvő szeretetként akarják megélni. A szakirányú továbbképzésekre (levelező tagozat) a jelentkezési határidő: 2026. augusztus 23., vasárnap. Bővebb tájékoztatás: <https://bjhf.hu/foiskola/tartalmak/22> Érdeklődni lehet az alábbi elérhetőségeken: telefon: +36-96/313-055 (hétköznap 8-16 óra között), e-mail: tanulmanyiosztaly@bjhf.hu – győri képzés; e-mail: toszombathely@bjhf.hu – szombathelyi képzés.

A nyíregyházi Szent Atanáz Görögkatolikus Hittudományi Főiskola lehetőséget kínál azok számára, akik nem kerültek be felsőoktatási intézménybe a rendes felvételi eljárás keretében. Pótfelvételi eljárásban van lehetőség jelentkezni a 2026/2027-es tanévre, az alábbi szakokra: teológus (civil, 10 félév), hittanár-nevelőtanár egyszakos képzés, kántor, katekétá-lelkipásztori munkatárs, katolikus szociális munka, katolikus közösségsszervező, licencia, keresztény egyház- és művelődéstörténet, pasztorális tanácsadás, összehasonlító vallástörténet – alkalmazott kulturális tanulmányok (ez a képzés nem rendelkezik külső minőségbiztosító támogató értékelésével). Bővebb információk: tanulmanyiugyek@szenatanaz.hu, +36/42-597-602. Jelentkezni 2026. augusztus 25-ig lehet. Minden érdeklődőt sok szeretettel várnak!

KÉPZÉS

Vallásturisztikai szakember szakirányú továbbképzésre várják a jelentkezőket Győrben, a Brenner János Hittudományi Főiskolán (Győr, Káptalandomb 7.). A két féléves képzés célja olyan szakemberek képzése, akik képesek a szakrális örökséget hűen és a mai kor igényeinek megfelelően bemutatni. Jelentkezési határidő: 2026. augusztus 23., vasárnap. Bővebb információk: <https://bjhf.hu> További tájékoztatás +36/96-313-055, e-mail: tanulmanyiosztaly@bjhf.hu

A Váci Egyházmegye Kórház-lélekési Szolgálat önkéntesképzést indít a kórházi pasztoráció segítésére.

HARANG

690 kg-os HARANG, Gisz, harang-játék 14 harangból eladó. T.:06/30-242-4299

RÉGISÉG

PAPÍR- ÉS FÉMPÉNZT, bélyeget, képeslapot, papírrégiséget és más régiségeket vásárolunk, illetve árverésre átvesszünk. Budapest VI., Andrassy út 16. T.: 06/1-266-4154. Nyitva: hétfő-szerda 10-17, csütörtök 10-19 óra.

SZOLGÁLTATÁS

FOGSOROK, hidak készítése, javítása, szükség esetén háznál is. T.: 06/1-213-5726

A lelkipogondozók és az önkéntes beteg-látogatók az egyházmegyében található kórházakban segítő beszélgetésekkel szolgálják a betegeket. Az egyházmegye sok szeretettel hívja és várja a területén élő leendő önkénteseket erre a különleges szolgálatra. Az önéletrajzokat a korhazlelkesszeg@vaciegyhazmegye.hu e-mail-címre várják. Jelentkezési határidő: augusztus 31.

A Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsész- és Társadalomtudományi Kara (PPKE BTK) új szakirányú továbbképzést indít. Hogyan alakítja át a közösségi média, az állandó online jelenlét, a digitális függőségek és a mesterséges intelligencia a lelki egészségről való gondolkodást? A képzés erre a megváltozott valóságra készíti fel a szakembereket, akik munkájuk során embereket kísérnek vagy közösségeket vezetnek. Az eljárás szóbeli, és nem lexikális tudást mér, hanem a képzés iránti motiváltságot, a megszerezhető tudás és szakmai tapasztalat iránti nyitottságot. Két részből áll: személyes motivációs beszélgetés – életéről, szakmai célokról –, valamint csoportos gyakorlat, amelyben a jelentkezők együttműködési, kommunikációs és reflexiós készségei mutatkoznak meg egy kötetlen, szimulált helyzetben. A belépési feltétel bármilyen szintű főiskolai vagy egyetemi diploma megléte. További információk a képzésről a <https://btk.ppke.hu> honlapon olvashatók. A szakirányú továbbképzési szakokra 2026. augusztus 25-ig lehet jelentkezni.

Ujember

KATOLIKUS HETILAP

Kiadja a Magyar Kurír

Terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap Üzletág, előfizethető a kiadónál, a postán.

Nyomtat: Virtuoz Kiadó és Nyomdaipari Kft.

Ügyvezető: Tolonics Gergely

ISSN 0133-1205

KÉZIRATOKAT NEM ÖRZÜNK MEG

ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.

LAPZÁRTA: 2026. augusztus 17.

Főszerkesztő és felelős kiadó: Kuzmányi István

Lapszerkesztő: Baranyai Béla

Lapszerkesztő-helyettes: Körössy László

Szerkesztőség: Agónás Szonja, Bodnár Dániel, Fábán Attila, Gáts

Judit, Horogszegi-Lenhardt Erika, Hollósi Judit, Lambert Attila, Merényi

Zita, Mészáros Akos, Nádudvari Dorottya, Pallós Tamás, Szalontai Anikó,

Székács István, Thullner Zsuzsanna, Trautwein Éva, Vámosy Erzsébet

Olvasószerkesztő: Koditek Bernadett

Korrektor: Szántó István • Tördelés: Kuzma Angéla

Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1068 Budapest, Városligeti fasor 42.

Postacím: 1406 Budapest, Pf.: 100 • Tel.: +36/1-317-3933

www.ujember.hu • e-mail: mk@katolikus.hu

Előfizetés, terjesztés: +36/1-235-0484; +36/1-633-3132; terjesztas@ujember.hu

Előfizetés megrendeléséhez kérjük, vegye fel a kapcsolatot kollégáinkkal a fenti elérhetőségek valamelyikén.

Egyéni egy példányos előfizetés belföldi negyedévre:

6180 Ft, fél évre: 12 360 Ft, egy évre: 24 720 Ft.

Magyar Kurír 10700732-68366180-51100005 (CIB Bank).

Könyvesbolt: 06/1-266-0845; konyvesbolt@ujember.hu

Médiaajánlat kérhető: 06/1-317-3933; hirdetes@ujember.hu

Közlemények, gyászjelentések, apróhirdetések feladása:

+36/1-317-3933; apohirdetes@ujember.hu;

<http://ujember.hu/apohirdetes-feladasa/>

MEDJUGORJEI ZARÁNDOKLAT
szeptember 7-11. | 5 nap | 159.900 Ft/fő

ASSISI SZENT FERENC NYOMÁBAN
(JUBILEUMI ZARÁNDOKLAT)

október 1-6. | 6 nap | 349.900 Ft/fő

ZARÁNDOKLAT MEDJUGORJÉBA
október 1-4. | 4 nap | 119.900 Ft/fő

MÁRTON ÁRON-EMLEKÉVI ZARÁNDOKLAT
ERDÉLY SZENT ÉLETŰ PÜSPÖKE NYOMÁBAN
október 1-6. | 6 nap | 199.900 Ft/fő

OLASZ SZENTEK ÉS SZENTÉLYEK NYOMÁN
október 5-11. | 7 nap | 409.900 Ft/fő

LOURDES-I ZARÁNDOKLAT
október 20-24. | 5 nap | 399.900 Ft/fő

ZARÁNDOKLAT LENGYELORSZÁGBA
október 21-25. | 5 nap | 189.900 Ft/fő

FATIMAI ZARÁNDOKLAT
október 23-28. | 6 nap | 449.900 Ft/fő

ZARÁNDOKLAT RÓMÁBA
október 23-29. | 7 nap | 439.900 Ft/fő

ADVENTI ZARÁNDOKLAT RÓMÁBA
december 5-9. | 5 nap | 359.900 Ft/fő

ADVENT MÁRIACELLBEN
december 19-20. | 2 nap | 89.900 Ft/fő

VIA SACRA ZARÁNDOK UTAZÁSI IRODA
+36 20 500 5050 | www.viasacra.hu

KÁNTORKÉPZÉS

A Székesfehérvári Egyházmegyei Kántorképző Tanfolyam 2026 szeptemberétől első évfolyamot indít. Várunk minden olyan jelentkezőt, aki érdeklődik a szent liturgia és az egyházzene iránt, továbbá szívesen teljesítene kántori szolgálatot. Érdeklődés esetén a megadott címre elküldjük a jelentkezés pontos feltételeit. A jelentkezési tájékoztató és a jelentkezési ív letölthető az egyházmegye honlapjáról. Postacím: Egyházmegyei Kántorképző Tanfolyam, 8000 Székesfehérvár, Városház tér 5. E-mail: wasztlanos@gmail.com

SZABADEGYETEM

Kávéházi Szabadegyetem programsorozat lesz Budapestén Café Francsóban (Budapest V., Molnár u. 4.) augusztus 24-29. között, hétfőtől szombatig. Előadások: augusztus 24., hétfő 19 órakor Török Csaba: XIV. Leó pápa és a mesterséges intelligencia; augusztus 25., kedd 19 órakor Székely János szombathelyi megyéspüspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnöke: Keresztény Európa válsága és jövője; augusztus 26., szerda 19 órakor Széles Anna keresztény pszichológus: Hit és pszichológia: Önbizalom és bizalom (Istenben és az emberekben); augusztus 27., csütörtök 19 órakor Martos Levente Balázs esztergom-budapesti segédpüspök és Marti Zoltán: Jól kommunikál az Egyház?; augusztus 28., péntek 19 óra-

kor Darabos Ádám és Jancsó András: Kereszténység és politika. Augusztus 29., szombat 16 órakor Kármelita lelkiség a világban – könyvbemutató: Boldog Marie-Eugène OCD: Akiben a szeretet lelke lakást vett. Előadók: Muraközy Nóra és Kovács Emese. Bővebb információ: <https://franciscusalapitvany.hu/>, info@franciscusalapitvany.hu

KIÁLLÍTÁS

Könyvek Könyve – Bibliák a Győri Egyházmegyei Könyvtár gyűjteményéből címmel látható kiállítás a Győri Egyházmegyei Könyvtár dísztermében (Győr, Gutenberg tér 2.), mely 2026. augusztus 30-áig tekinthető meg. Negyven évvel ezelőtt jelent meg az első teljes magyar nyelvű katolikus biblia, melyet 1605-ben kezdett el fordítani a latin Vulgata alapján Káldi György jezsuita szerzetes. A jubileumi évforduló alkalmából a Győri Egyházmegyei Könyvtár reprezentatív válogatást állított össze bibliagyűjteményéből. A kiállítás turnusokban tekinthető meg 10, 12 és 14 órai kezdettel, maximális létszám: 15 fő. További információ: Szent László Látogatóközpont T: +36/30-255-1363, e-mail: szentlaszlolatogatokozpont@gmail.com, web: www.kaptalandomb.hu Minden érdeklődőt szeretettel hívnak és várnak!

„bőrömmön ország süt át” címmel nyílt kiállítás Nagy László költő, műfordító művészetéről a Petőfi Irodalmi Múzeumban (Budapest V., Károlyi u.

16.). A tárlat bemutatja Nagy László képzőművészeti alkotásait, könyvillusztrációit, az Élet és Irodalom (ÉS) képszerkesztőjeként folytatott tevékenységét, asztalosipari és faragási munkásságát. Emellett a kortárs képzőművészekkel való kapcsolata, alkotótevékenységük összefonódása is kiemelt szerepet kap. A kiállítás október 31-ig látogatható.

Új időszaki kiállítás nyílt a Görögkatolikus Múzeumban (Nyíregyháza, Bethlen Gábor u. 21.), Petrasovszky Manó – Egy görögkatolikus festő 20. században címmel. Petrasovszky Manó a 20. századi magyar görögkatolikus művészet egyik meghatározó alakja, akinek életműve most különleges kiállításon tárul a látogatók elé. A pap családból származó művész már fiatalon a templomfestészet világában találta meg hivatását. Korai munkái után országos ismertséget hozott számára a máriapócsi kegytemplom monumentális falképciklusa, amely a magyar Mária-tisztelet egyik legszebb vizuális megfogalmazása. Művészetében a bizánci hagyomány és a modern egyházi megújulás harmonikusan találkozik. A tárlat egyszerre tisztelgés az 50 éve elhunyt kivételes alkotó előtt és meghívás a magyar szakrális művészet mélyebb megismerésére. A tárlat december 18-ig látogatható.

A Győri Bencés Látogatóközpontban (Győr, Széchenyi tér) a látogatók a Szent Mór Bencés Perjelség épületegyüttesében, a kéttornyú templomtól jobbra található rendházban léphetnek be a bencés örökség különleges világába. A látogatóközpont a bencés örökség több arcát tárja a látogatók elé: magában foglalja a Loyolai Szent Ignác bencés templom és a 400 tanév – Élő örökség a győri bencés gimnáziumban című interaktív kiállítás mellett a bencés boltot is. A Loyolai Szent Ignác bencés templom keddtől szombati 10 és 18 óra között szabadon is látogatható. A 400 tanév – Élő örökség a győri bencés gimnáziumban című kiállítás szakmai vezetéssel látogatható keddtől szombati 10 és 18 óra között tart nyitva.

Totus Tuus, vagyis Teljesen a tiéd címmel Szent II. János Pál pápa életmű-

vét és a történelemre gyakorolt hatását bemutató kiállítás nyílt Székesfehérváron, a Szent István Király Múzeum Rendház épületében (Székesfehérvár, Fő u. 6.). A pápa életét, lelkiületét bemutató nagyszabású tárlaton a Szent-anya Mária-tiszteletén alapulva végig járunk Európát a középkor egyik legnagyobb összetartó erejét adó Szűz Mária-kultuszán, amely ma is jelen van ebben a térségben. A nagy pápa örökségét 18 teremben 1800 négyzetméteren mutatják be, egyrészt szakrális szempontok szerint, másrészt tudományos, harmadrészt pedig művészeti oldalról. Több mint kétszáz, a pápához köthető eredeti tárgy mellett bemutatják több mint ötven művészeti alkotásait is, amelyek a kiállításra készültek. A kiállítás szeptember 27-ig látható.

KONCERT

Szotyori Nagy Gábor orgonaművész hangversenye lesz Budaörsön, a Nepomuki Szent János Plébániatemplomban (Budaörs, Templom tér 1.) szeptember 1-jén, kedden 19 órától. Műsoron: Jehan Alain: Litanies, Josef Gabriel Rheinberger: Cantilena, Liszt Ferenc: Tell Vilmos kápolnája, Ch-M. Widor: Allegro vivace az V. szimfóniából, Liszt György: Szabó Gábor: Canzonetta No. 1., César Franck: Grande piece symphonique. A belépés ingyenes, adományokat szívesen fogadnak!

PROGRAMAJÁNLÓ

A veszprémi várnegyed különleges nyári programokkal várja a látogatókat: vezetett vándortúrákon a több száz éves épületek mellett az érseki palota ritkán látogatható kertjét is bejárhatják, megcsodálva a bibliai szimbólumokat rejtő növényvilágot és a páratlan panorámát. A gyerekekkel érkezők egy egyedülálló nyomozójátékban is részt vehetnek a Bogáncs és lilium – Magdolnák virágai kiállításon. Az ezeréves múltra visszatekintő Szent Mihály-főszekesegyházat, a 13. századi Gizella-kápolnát, valamint a Szent György-kápolnát és a magyar barokk építészet egyik legszebb példáját, az érseki palotát is felfedezhetik a veszprémi várnegyedbe látogatók a nyári vezetett sétákon, melyek a Bíró-Giczey Háztól indulnak 10.30-kor, illetve 14, 16 és 18 órakor. Bővebb információk: www.veszpremiersekseg.hu/

Ünnepi üzenetküldő

Köszöntse szeretteit az Új Ember hasábjain!

Üzenjen névnap, születésnap, házassági évforduló alkalmából, küldje meg gratulációját gyermek születéséhez, sikeres vizsgához vagy más örömteli pillanathoz!

Rövid üzenetében küldje el az ünnepelt nevét és a települését, ahol él, az aprohirdetes@ujember.hu címre. Levelében, kérjük, adja meg a pontos nevet és címet, melyre kiállítjuk számlánkat.

Egy üzenet díja 3000 Ft, amit átutalással vagy csekken tud befizetni, a befizetés beérkezése után sorait legközelebbi lapszámunkban megjelentetjük.

Ünnepeljen velünk – várjuk jelentkezését!

A szent király az egyenes ember példaképe

Szent István országfelajánlását ünnepelték

Székesfehérváron idén is megemlékeztek Szent István király országfelajánlásáról augusztus 14-én. A város fogadalmi ünnepnapjának nyitányaként a püspöki palotából körmenetben vitték a Magyar Szent Család ereklyéit a Szent István király székesegyházba, majd a püspöki misét követően az ünnepség a Nemzeti Emlékhelyen, Szent István és fia, Szent Imre sírjánál folytatódott.

Az ünnepség elején a Helyőrségi Zenekar kíséretével méltóságteljes körmenetben vitték Szent István hermáját, a szent életű királynőt, Boldog Gizella és Szent Imre herceg ránk maradt relikviáit a püspöki palotából a belváros szívéen keresztül az egyházmegye főtemplomához. A székesegyházban ugyancsak a Helyőrségi Zenekar kíséretével a Székesfehérvárhoz köthető

kontratenor, a helyi születésű Csapó József magánénekes és énektanár elénekelt a *Panis angelicus* című latin katolikus himnuszt.

Spányi Antal megyéspüspök a szentmise elején azt kérte, ne csupán földézzük Szent István emlékét, hanem tegyük jelenvalóvá az örökségét is. A főpásztor szentbeszédében kiemelte, minden ember kötelessége, hogy becsületesen éljen és egyenes úton járjon. „Isten útján kell járni, mert aki más úton halad, azt kockáztatja, hogy eltéved, eltékozolja az életét, és elveszti, amit megnyerhetne” – fogalmazott.

A megyéspüspök Szent Istvánt mint az egyenes úton járó királyt méltatta, aki megismerte

a kereszténységet, az Egyház tanításának igazságát, szívébe fogadta és életében valósággá is tette azt. Mindig azt cselekedte, amit a lelkiismerete diktált, amit Isten parancsolt, és amit az Egyház tanított. „A szent király tisztelettel fordult a másik felé, ellenfeleit is megbecsülte és megtisztelte, tudott kemény lenni, amikor arra volt szükség, de elsősorban önmagával szemben. Példát mutatott, amikor fölkarolta az elesettet, gyámolította a szegényt, védelmezte az arra rászorulókat. Nekünk nincs más dolgunk, mint követni ezt a példát, megragadni és a magunk életében is valósággá tenni azt.”

A főpásztor így zárta gondolatait: Szent István öröksége arra kötelez minket, hogy a Krisztustól kapott szeretetet sugározzuk, és ne törődjünk azzal, hogy más mit tesz. Őrizzük a hitet, amit az ősoktól örököltünk, amelyet az Egyház újra meg újra fölkinál nekünk: a hittel teli új életet, a bűnbocsánatot, az újrakezdést, a megújulást! Isten erőt ad Szentlelke által, éljük a remény

idejét, és bízunk az isteni gondviselésben, amely soha nem hagyott cserben bennünket. Kérjük hát reménykedve, hittel és bizalommal: Isten, áldd meg a magyart!”

A szentmise után a Magyar Szent Család ereklyéit körmenetben kísérték át a Nemzeti Emlékhelyre, Szent István király és Szent Imre herceg sírjához, ahol a hagyományokhoz híven a város polgármestere, Cser-Palkovics András mondott beszédet, majd Spányi Antal megyéspüspök elimádkozta a Szent István-i országfelajánló imát. Ezt követően Cser-Palkovics András polgármester és Molnár Krisztián, a Fejér Vármegyei Közgyűlés elnöke megkoszorúzták Szent István király és Szent Imre herceg sírját. A résztvevők ezután elénekelték a Boldogasszony, Anyánk himnuszt, és ünnepélyes menetben visszakísérték a Magyar Szent Család ereklyéit a püspöki palotába.

Forrás: Székesfehérvári Egyházmegye
Fotó: Berta Gábor

